

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

សម្ភាសន៍ជាមួយ មិត្ត ចន្ទា ហៅ ចាន់ ភេទស្រី អាយុ៥៤ឆ្នាំ

មុខងារសម័យខ្មែរក្រហម: «យោធា»

ស្រុកកំណើត នៅភូមិស្វាយ ឃុំរកា ស្រុកកណ្តាលស្ទឹង ខេត្តកណ្តាល
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិទំនប់ដាច់ ឃុំទំនប់ដាច់ ស្រុកត្រពាំងប្រាសាទ ខេត្តខត្តរមានជ័យ

ថ្ងៃទី២៤ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០១៣

សម្ភាសន៍ដោយ: សោម ប៊ុនថន

០១:១១:៤៧

៣១ ទំព័រ

- ថន: អ្នកមិនឈ្មោះអីវិញអ្នកមិន?
- ចន្ទា: ប៉ាស! ខ្ញុំឈ្មោះ មិត្ត ចន្ទា ។
- ថន: មានឈ្មោះ ហៅក្រៅទេមិន?
- ចន្ទា: ហៅក្រៅ ចាន់ៗ ។
- ថន: មិត្ត ចន្ទា ហៅចាន់?
- ចន្ទា: ប៉ាស ។
- ថន: បាទ! តាំងពីសម័យបដិវត្តន៍មក?
- ចន្ទា: តាំងពី! សម័យ និយាយរួមសម័យបដិវត្តន៍ហ្នឹង មិត្ត ចន្ទា ឈ្មោះក្នុងបញ្ជីជាតិខ្ញុំទេ ។
សម័យបដិវត្តន៍ឈ្មោះ ចាន់ ទេ ។
- ថន: បាទ! មិនអាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃនេះ?
- ចន្ទា: អាយុ៥៤ឆ្នាំហើយ ។
- ថន: មិនស្រុកកំណើតនៅភូមិ ឃុំអីដែរ?
- ចន្ទា: នៅភូមិ ស្វាយ ឃុំរកា ស្រុកកណ្តាលស្ទឹង ខេត្តកណ្តាល ។
- ថន: បាទ! បច្ចុប្បន្ន មិននៅ?
- ចន្ទា: នៅហ្នឹង ។
- ថន: បាទ! នៅភូមិ ឃុំ អីដែរ?
- ចន្ទា: ប៉ាស! ខ្ញុំនៅភូមិទំនប់ដាច់ ឃុំទំនប់ដាច់ ស្រុកត្រពាំងប្រាសាទ ខេត្តខត្តរមានជ័យ ។
- ថន: មិនមានបងប្អូនប្អូននាក់មិន?
- ចន្ទា: ខ្ញុំមានបងប្អូន ៦នាក់ ។ រាល់ថ្ងៃនៅតែ ៥នាក់ទេ ប្រុស ២នាក់ ស្រី ៣នាក់ ។
- ថន: ប្រុស ២នាក់ ស្រី ៣នាក់?

ចន្ទា: ប៉ាស ។
 ជន: មីងកូនទីប៉ុន្មាន?
 ចន្ទា: ខ្ញុំកូនទី២ ។
 ជន: មីងកូនទី២ ។ ប៉ុន្មានកូនទី១ ឈ្មោះអីវិញអ្នកមីង?
 ចន្ទា: កូនទី១ ឈ្មោះ មិត្ត ម៉ាលី ។
 ជន: ភេទ ស្រី មីង?
 ចន្ទា: ប៉ាស!
 ជន: សព្វថ្ងៃគាត់នៅណាវិញ?
 ចន្ទា: អ៊ូ! គាត់នៅខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។
 ជន: ទី២ មីង?
 ចន្ទា: ប៉ាស! ខ្ញុំ ។
 ជន: ប៉ុន្មាន មីង?
 ចន្ទា: មិត្ត ស៊ីន ។
 ជន: ស្រីដែរ មីង?
 ចន្ទា: ស្រីដែរ ។
 ជន: បាទ! គាត់នៅណាវិញអ្នកមីង?
 ចន្ទា: ប៉ាស! នៅគាត់នៅស្រុកកំណើត ។
 ជន: ទី៤ មីង?
 ចន្ទា: ទី៤ ស្លាប់បាត់ហើយ ។
 ជន: ឈ្មោះអីមីង?
 ចន្ទា: ឈ្មោះ មុនី ។
 ជន: ប្រុស មីង?
 ចន្ទា: ប្រុស ។
 ជន: ស្លាប់ដោយសារអីមីង?
 ចន្ទា: កាលបង្កើតជំនាន់៣ឆ្នាំ មិនដឹងស្លាប់ដោយសារទេ ដោយសារតែខ្ញុំបែកមកនេះបាត់ហើយ
 គាត់ស្លាប់នៅនោះ ។
 ជន: អ៊ូ! បាទទី៥ ?

ចន្ទា: ទី៥ ឈ្មោះ មុន្ន ។
 ថន: មិត្ត មុន្ន?
 ចន្ទា: មិត្ត មុន្ន ប្រុស ។
 ថន: គាត់នៅរស់?
 ចន្ទា: នៅរស់ ។
 ថន: គាត់នៅណាដែរមីង?
 ចន្ទា: នៅស្រុកកំណើតដែរ ។
 ថន: គាត់ដែលមកលេងមីងទេ?
 ចន្ទា: ដែល!
 ថន: ខុស្សាហ៍មកទេ?
 ចន្ទា: យូរៗម្តងដែរ ។
 ថន: មីងឪពុកម្តាយនៅរស់ទេមីង?
 ចន្ទា: ខ្ញុំនៅសល់តែម្តាយទេ ។ ឪពុកស្លាប់បាត់ហើយ ។
 ថន: ម្តាយឈ្មោះអីដែរអ្នកមីង?
 ចន្ទា: ម្តាយឈ្មោះ ភួង អូន ។
 ថន: គាត់អាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃនេះ?
 ចន្ទា: អាយុ ៧៨ឆ្នាំហើយ ។
 ថន: គាត់រស់នៅជាមួយមីង?
 ចន្ទា: អត់ដឹងនៅស្រុកកំណើត ។
 ថន: ចុះឪពុកមីង?
 ចន្ទា: ឪពុកស្លាប់បាត់ហើយ ។
 ថន: គាត់ឈ្មោះអីវិញឪពុកមីង?
 ចន្ទា: ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ មិត្ត អ៊ិត ។
 ថន: គាត់ស្លាប់ឆ្នាំណាមីង?
 ចន្ទា: គាត់ស្លាប់ឆ្នាំ១៩៧៣ ។
 ថន: ស្លាប់ដោយសារអីមីង?
 ចន្ទា: អើ! យន្តហោះទម្ងាក់ក្រាបបែក ។

ថន: គាត់ស្លាប់នៅស្រុកកំណើត?

ចន្ទ: បាទ!

ថន: មីងកាលពីតូច មីងបានចូលរៀនទេ?

ចន្ទ: ខ្ញុំរៀនបានគ្រឹមថ្នាក់ទី១០ ។

ថន: ទី១០ សង្គមចាស់មីង?

ចន្ទ: បាទ!

ថន: បាទ! រៀននៅសាលាណាមីង?

ចន្ទ: សាលាសុភីពោធិ៍ព្រឹក្ស ។

ថន: សាលាហ្នឹងនៅក្នុងភូមិ ឃុំអីវិញមីង?

ចន្ទ: នៅហ្នឹងព្រំប្រទល់កំពង់ស្ពឺ និងកណ្តាលស្ពឺ ។ តែមកសម័យឥឡូវគេកាត់ចូលខេត្តកំពង់ស្ពឺ អស់ហើយសាលាខ្ញុំហ្នឹង ។

ថន: ឥឡូវនៅខាងកំពង់ស្ពឺ នៅក្នុងភូមិ ឃុំអី?

ចន្ទ: មិនដឹងជាភូមិស្អីទេ ។ កំពង់ស្ពឺហ្នឹងគ្រាន់តែដឹងថា ព្រំប្រទល់កាលហ្នឹង ព្រំប្រទល់ថ្មល់អញ្ចឹង ម្ខាងនោះកំពង់ស្ពឺ ម្ខាងនេះកណ្តាលស្ពឺ ។ ប៉ុន្តែមិនដឹងថា កំពង់ស្ពឺនៅក្នុងឃុំរណាំងកែន ឬក៏ឃុំអី មួយអត់ដឹងទេ ។ ប៉ុន្តែជាប់នឹងភូមិកំរៀង សាលារៀនហ្នឹង ។

ថន: សុភីពោធិ៍ព្រឹក្ស?

ចន្ទ: សុភីពោធិ៍ព្រឹក្សហ្នឹងដោយសារតែវត្តមកកែងចេះ វត្តនៅខាងនេះវត្តសុភី វត្តនៅខាងនេះ ពោធិ៍ព្រឹក្ស អាណនៈសាលា កាលហ្នឹងដឹងតែចឹង ហើយសាលារៀនគេដាក់ចឹង គេដាក់ថា សាលារៀនសុភីពោធិ៍ព្រឹក្ស ។

ថន: រៀនបានប៉ុន្មានឆ្នាំដែរ?

ចន្ទ: បាន៣ឆ្នាំហ្នឹង ។ ហើយក៏ប្រដាត់ប្រភឹង កាលហ្នឹងស្រុកយើង ៧៣ ជ្រុលច្របល់គេដក ប្រដាជនចេញពីស្រុកកំណើតហើយ ។ ខ្ញុំភៀសខ្លួនទៅនៅដល់ស្លាបលែង ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ស្រុកស្លាបលែង ។

ថន: កាលហ្នឹងគេហៅស្រុកស្លាបលែង? ប៉ុន្តែឥឡូវដូចមិនមែនទេ?

ចន្ទ: ស្រុកបសេដ្ឋ ។

ថន: បាទ! កាលហ្នឹងយើងរត់ទៅតែម្តង ឬខាងណាគេ?

ចន្ទា: ខាងបដិវត្តន៍ជម្លៀសចេញដើម្បីថា ភូមិខ្ញុំហ្នឹងវាទៅកៀន ។ ព្រំប្រទល់ដូចថា នៅកៀកសមរ ភូមិ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទា: ប៉ាស! និយាយរួមភាគច្រើនគេរត់ទៅខាងនេះទេ ។ ព្រោះឆ្នងតែថ្នល់មក មកខាងអាជំនាន់ លន់ នល់ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទា: ប៉ាស! តែខ្ញុំទៅខាងបដិវត្តន៍ គេកៀរទៅហ្នឹងទៅគេនឹងទៅ ។ តាមខ្ញុំដឹងដោយសារតែឪពុកខ្ញុំ យល់ថាកាត់ហ្នឹងកូនច្រើន អញ្ចឹងក៏ទៅខាងហ្នឹងទៅមានដីមានស្រែធ្វើច្រើន បើមកទីក្រុងអត់ លុយអត់កាក់ ។

ថនៈ បាទ! ស្រុកបសេដ្ឋហ្នឹង ស្រុកប៉ុន្មានកាលហ្នឹងមីង?

ចន្ទា: ខ្ញុំដូចជាអត់សូវស្គាល់ដែរ ។ ដឹងតែថា នៅនឹងជួររស្មាបលែង ហ្នឹងម្តង ។ តែកាលហ្នឹងក៏ខ្ញុំអត់ ដឹងច្បាស់ ព្រោះខ្ញុំនៅក្នុងដែរ ១១ ទៅ១២ឆ្នាំ ខ្ញុំមិនសូវចាំដែរ ។

ថនៈ ប៉ុន្តែមានគេដាក់លេខស្រុក លេខប៉ុន្មានទេ?

ចន្ទា: មាន! ប៉ុនអត់សូវចាំទេ ។

ថនៈ អត់សូវចាំទេ?

ចន្ទា: ប៉ាស!

ថនៈ មីងទៅហ្នឹងទៅទាំងអស់តែម្តង?

ចន្ទា: ទៅមួយក្រុមសារ តែទៅនៅបានមួយឆ្នាំ ។ បានមួយឆ្នាំមកស្រុកកំណើតវិញ ។

ថនៈ បាទ! ឆ្នាំ៧៤ មីងត្រឡប់មកវិញ? ព្រោះឆ្នាំ៧៣ មីងរត់ទៅ?

ចន្ទា: អត់ទេ! មើល! ខ្ញុំឈប់រៀនហ្នឹងឆ្នាំ៧០ ទៅ៧១ទេ ។ ហើយទៅនៅស្ថាបលែងហ្នឹងមួយឆ្នាំ ហើយ មកនៅម៉ុងប៊ីមហាកណ្តាលនេះទៀត ប្រហែលជា១ឆ្នាំ ១រដូវដក ស្នូល ។ ដល់ខែច្រូត បានមកនៅច្រូតនៅខ្លួនឯង ។ អញ្ចឹងឆ្នាំ៧៣ហ្នឹង ខ្ញុំមកនៅស្រុកកំណើតវិញហើយណា! មិនមែនឆ្នាំ៧៣ហ្នឹង រត់ទេ ។

ថនៈ អញ្ចឹងមីងទៅទាំងពីឆ្នាំ៧១ ទៅស្ថាបលែង?

ចន្ទា: ប៉ាស!

ថនៈ បាន១ឆ្នាំមកនៅស្រុកកំណើតវិញ?

ចន្ទា: ប៉ាស!

ថនៈ ទៅបាន១ឆ្នាំ ចូលដល់៧៣ ឬក៏៧២?

ចន្ទាៈ ៧២! ៧២ មកនៅស្លាបលែង ម៉ូលេអ៊ីអូរក្នុង ។ អា! មកនៅភូមិបឹងហាលដារ លើអ៊ូរ ញៅ ។ ៧៣ បានមកនៅស្រុកកំណើតវិញ ។ នៅស្រុកកំណើតក៏បានប៉ុន្មានដែរ មកនៅស្រុក កំណើតបានបន្តិច គេដកមកនៅបែកខាងកើតវិញម្តង ទៅនៅម៉ូដូលជាតិលេខ២ ម៉ូអង្គក្រូច ម៉ូអីណាណីនោះ ។

ថនៈ មកនៅបានរយៈពេលប៉ុន្មានខែដែរ?

ចន្ទាៈ មកនៅ ដូចជាមួយរដូវប្រុត ។ ប្រុតហ្នឹងមិនបានជានៅអីស្រួលបួលផងហ្នឹង ។ ដូចជាខែស្ងួត យើងអត់បាននៅទេ ដល់ពេលខែប្រុត យើងមកប្រុតស្រូវមូល ស្រូវអីអញ្ចឹង!

ថនៈ បាទ!

ចន្ទាៈ ចាស! ប្រុតបានហើយអីហើយ កាលហ្នឹងហូបអត់ដែលគ្រប់ទេ ហូបអត់ហូបយាន ខែប្រុត ហើយហ្នឹង ទទួលឪពុកខ្ញុំស្លាប់នៅឆ្នាំហ្នឹង នៅឆ្នាំ៧៣ ។ ចុងឆ្នាំ៧៣ ហ្នឹងគាត់ស្លាប់ទៅ បាន កម្លាំងយើងបដិវត្តហ្នឹងគ្រឿងករាពួកខ្ញុំហ្នឹងឲ្យចូលបដិវត្តហើយ ។ កាលហ្នឹងក្នុង១ក្រសារបើ មានកូនពីរ គេសុំមួយ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទាៈ អញ្ចឹងដូចបង ហើយខ្ញុំធំទីមគ្គាពីរនាក់អញ្ចឹង គេសុំមួយ ។ គេសុំមួយ ខ្ញុំសុខចិត្តមកខ្លួនឯង បងខ្ញុំហ្នឹងឲ្យនៅជាមួយម៉ែ ដោយសារតែម៉ែគាត់កំព្រា ឪពុកទើបតែស្លាប់ថ្មីៗ ខ្ញុំសុខចិត្តមក ខ្លួនឯងមក មកនៅតាមមន្ទីរកសិកម្មនៅក្បែរៗភូមិហ្នឹងទេ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទាៈ តែដល់ពេលឆ្នាំ៧៤ ចុងឆ្នាំ៧៤ មកនៅម៉ូទ្រេបាទី ។ ទ្រេបាទីម៉ូស្តីណា កោះសូក្រង់ កោះអីនោះកាលហ្នឹង ។ ដល់ពេលបែកភ្នំពេញ៧៥ហ្នឹង មកនៅភ្នំពេញរហូតមក ។ ខ្ញុំបែកពីម៉ែ តាំងពីឆ្នាំ៧៣មក ។

ថនៈ មីងចូលបដិវត្តហ្នឹងក្រោយពេលឪពុកស្លាប់ហើយ?

ចន្ទាៈ ចាស!

ថនៈ កាលហ្នឹងមន្ទីរហ្នឹងគេមានដាក់លេខ ដាក់អី មន្ទីរប៉ុន្មាន?

ចន្ទាៈ អត់ដឹងទេ អត់ស្គាល់ ។

ថនៈ ចុះនៅកន្លែងមីងហ្នឹងតំបន់ប៉ុន្មាន មីងមាននៅចាំទេ?

ចន្ទា: ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ! ដឹងតែតំបន់១៥ដែរ ។ តំបន់១៥ មិនដឹងថាត្រឹមណាទៅត្រឹមណាទេ តែដូច
៧តែ១៥ហ្នឹង ។

ថនៈ កាលហ្នឹងគណៈតំបន់ពីណាវិញ?

ចន្ទា: គណៈតំបន់គា! ដូចជាអត់សូរស្តាប់ទេ ។ ស្តាប់តែត្រឹមគណៈស្រុក ។

ថនៈ គណៈស្រុក?

ចន្ទា: គណៈស្រុកឈ្មោះ ឆាន តែអត់ដឹងអីឆានដង ហៅគាត់តែអីឆាន ។

ថនៈ គណៈស្រុកប៉ុន្មានម៉ឺន?

ចន្ទា: ខ្ញុំអត់សូរដឹងដែរ ខ្ញុំស្តាប់តែគាត់មួយហ្នឹង ។

ថនៈ ខុស្សាហ៍ជួបគាត់ដែលម៉ឺន?

ចន្ទា: ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថា កាលហ្នឹងខ្ញុំនៅក្មេងៗខុស្សាហ៍ជួបគាត់ ដល់ពេលហើយខ្ញុំបែកពីគាត់មកនៅម្តុំ
ទន្លេបាទី ហ្នឹងជាប់ពីស្រុកហើយ នៅតំបន់ ប៉ុន្តែមិនដឹងគេហៅតំបន់អីៗ អត់ដឹងដែរ ។

ថនៈ បាទ! ចុង៧៤ហ្នឹង ម៉ឺនមកនៅតំបន់ហើយ មកនៅទន្លេបាទី?

ចន្ទា: បាទ!

ថនៈ នៅម្តុំណាម៉ឺន នៅទន្លេបាទី?

ចន្ទា: ម្តុំវត្តកោះសុក្រំ ។

ថនៈ ហ្នឹងមន្ទីរតំបន់តែម្តង?

ចន្ទា: បាទ! មន្ទីរតំបន់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថា មិនមែនមន្ទីរនៅជុំគ្នាទេ កាលហ្នឹងនៅរបៀបលាក់ខ្លួនជា
ក្រុមៗ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទា: បាទ! ខ្ញុំមិនដឹងថាមន្ទីរហ្នឹងនៅក្នុងប៉ុន្មាននាក់ៗអីទេ ក្រុមខ្ញុំនៅតែមួយក្រុម ។

ថនៈ ពីណាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅមន្ទីរ?

ចន្ទា: ឈ្មោះ គា ។ ស្តីទេ! ខ្ញុំមិនសូរស្តាប់ទេ ។

ថនៈ បាទ! មួយកន្លែងមន្ទីរម៉ឺននៅហ្នឹងប៉ុន្មាននាក់?

ចន្ទា: ១២ នាក់ ។ ប្រធានមន្ទីរ ប្រធានក្រុមហ្នឹងឈ្មោះ បងលីសៗ ស្រី ។

ថនៈ ប្រធានក្រុមគាត់នៅរស់ដែលម៉ឺន?

ចន្ទា: អត់ដឹង បែកគ្នាតាំងពីហ្នឹងមករហូត ។

ថនៈ ម៉ឺននៅមន្ទីរហ្នឹងធ្វើអីទៅម៉ឺន?

ចន្ទា: ខ្ញុំកាលហ្នឹងនៅធ្វើស្រែច្រាំង ។ ធាក់តែរហាត់ទឹកធ្វើតែស្រែច្រាំង អត់ដឹងធ្វើអីទៀតទេ ។

ថន្ទា: នៅម៉ូណាមីន?

ចន្ទា: ម៉ូជុំវិញនេះហ្នឹង មាត់ទន្លេបាទីហ្នឹង ។

ថន្ទា: មីននៅហ្នឹងរហូតដល់ ៧៥ មីន?

ចន្ទា: បាទ! ឆ្នាំ៧៥ ឈ្នះភ្នំពេញហ្នឹង មកភ្នំពេញបណ្តោយ ។

ថន្ទា: អញ្ជឹងមីននៅក្នុងកងតំបន់ហ្នឹងដដែលទេ?

ចន្ទា: បាទ!

ថន្ទា: ពេលមកភ្នំពេញគេមានបានចែកធ្វើអីទៀតទេ?

ចន្ទា: ពេលមកភ្នំពេញហ្នឹងក៏នៅកងតំបន់ដែរ ។ នៅកងតំបន់ហ្នឹង ខ្ញុំមកនៅម៉ូព្រែកហូរ មកនៅកន្លែង
កាលហ្នឹងដើរ នៅតាម ម៉េចទេកាលហ្នឹងដួសបន្តិចម្តងៗ ម្តងទៅណោះម្តងទៅនោះ ។ ដើរ
ប្រមូលសម្ភារតាមជ័យភណ្ឌទីក្រុងអញ្ជឹង! ប្រមូលដាក់ម៉្លា ប្រមូលដាក់យ៉ាង ។

ថន្ទា: បាទៗ! ចុះមីននៅជុំគ្នាទេ កងមកពីទន្លេបាទី មកនៅព្រែកហូរ ហ្នឹងជុំគ្នាទាំងអស់?

ចន្ទា: ឃើញគ្នាច្រើន ។ កាលហ្នឹងគ្នាប្រហែលជារបស់រយទៅ សុទ្ធតែស្រីៗ ប៉ុន្តែនៅបានរយៈពេលខ្លី
ទេ ប្រហែលជាកន្លះខែទៅពេលនោះ បានគេជ្រើសរើសគេដកខ្ញុំហ្នឹងមកចូលកង ធ្វើកងទ័ព
ជាមួយប្តីខ្ញុំ ប៉ុន្តែពេលដែលគេឲ្យមកហ្នឹង គេមិនប្រាប់យើងថាធ្វើកងទ័ពអីទេ កាលហ្នឹងគេឲ្យ
មកនៅរោងចក្រ ដោយសារតែទីក្រុងភ្នំពេញមិនអស់មនុស្ស!

ថន្ទា: បាទ!

ចន្ទា: ហ្នឹងគេជ្រើសរើសយើងហ្នឹងឲ្យមកកាន់កាប់រោងចក្រ ។ ដល់អញ្ជឹងមកដល់ភ្នំពេញ តាមពិតគេ
នៅរោងចក្រមែន តែពួកខ្ញុំ៣០ នាក់ហ្នឹង គេបញ្ជូលមកកង ៨០១ ជាមួយពួកគាត់ ជាមួយ
ប្តីខ្ញុំ ។

ថន្ទា: ចុះខាងណាជ្រើសរើសឲ្យចេញ?

ចន្ទា: មិនដឹងជាខាងណា ។

ថន្ទា: ខាងប្រធានកងរបស់មីន ឬមួយកងទ័ពគេមកជ្រើសរើស?

ចន្ទា: ប្រហែលជាគេសុំជាចំនួន ប៉ុន្តែក្នុងប្រធានខ្ញុំហ្នឹងជ្រើសរើសយកចំនួនឲ្យគេអញ្ជឹង! តាមខ្ញុំស្មាន
តាមមើល!

ថន្ទា: បាទៗ! កាលហ្នឹងបានគ្នាជាមួយអីនៅ?

ចន្ទា: អត់ទេ! អត់ទាន់បានទេ ។ នៅផ្សេងគ្នាហ្នឹង គ្រាន់តែអង្គភាពតែមួយ ប៉ុន្តែមកនៅក្នុងនារី ហ្នឹងក្នុងកំឡុងពេល ៨០១ ហ្នឹងមាននារីមួយវរសេនាធំ កាលឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹង ។ នារីមួយវរសេនាធំ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅក្នុងវរសេនាតូច “ត-៨” ។

ថនៈ មានប៉ុន្មានវរសេនាធំម៉ឺន?

ចន្ទា: មាន៣វរសេនាធំ មាន២៥០ ២៧ ត-៨ ។

ថនៈ គេដាក់ ត-៨ តែម្តងម៉ឺន?

ចន្ទា: គេដាក់ ត-៨ ។ ត-៨ ហ្នឹងកងទ័ពទៅពីភាគខាងកើត ។

ថនៈ ហើយម៉ឺននៅក្នុងវរសេនាប៉ុន្មាន?

ចន្ទា: ខ្ញុំនៅក្នុងវរសេនា ត-៨ ហ្នឹង ។

ថនៈ បាទ! ពីណាប្រធានវរសេនាម៉ឺន?

ចន្ទា: ប្រធានវរសេនាខ្ញុំគឺឈ្មោះ ខា, ឈ្មោះ រី, ឈ្មោះ រឿន, ប៉ុន្តែអត់ស្គាល់ត្រកូលទេ ។

ថនៈ សុទ្ធតែស្រីៗទាំងអស់ម៉ឺន?

ចន្ទា: សុទ្ធតែស្រីទាំងអស់ ។

ថនៈ អញ្ជើញមួយ ត-៨ ហ្នឹងនារីទាំងអស់ ប្រហែលប៉ុន្មានម៉ឺន?

ចន្ទា: កម្លាំងពេញអង្គ ៣០០ នាក់ មួយវរសេនា ។ ខ្ញុំនៅក្នុងអនុសេនាធំ ៤៣ ។

ថនៈ នៅម្តងម៉ឺនទីតាំងហ្នឹង?

ចន្ទា: ទីតាំងខ្ញុំនៅជុំវិញស្ថាតហ្នឹងតែម្តង នៅជាប់វត្តព្រះពុទ្ធមានបុណ្យ ។ ថ្ងៃៗឡើងធ្វើការងារក្នុង ស្ថាតហ្នឹង ។

ថនៈ ធ្វើអីខ្លះម៉ឺន?

ចន្ទា: ដូចបោសសម្អាតអីហ្នឹង ។

ថនៈ តែបោសសម្អាតទេ អត់មានអី?

ចន្ទា: បោសសម្អាតជម្រះស្តីៗ ហ្នឹងជុំវិញស្ថាតហ្នឹង ។ ដូចថាៗនៅក្នុងស្ថាតហ្នឹងកំឡុងពេលអោបកាប់ ហើយ អញ្ជើញយើងនៅហ្នឹងយើងសម្អាតទៅ មានកម្មវិធីអីមួយៗ តាមរោងចក្រអីផ្សេងៗ គេ មកជុំគ្នានៅហ្នឹង អញ្ជើញទៅយើងគ្រាន់តែមានតួនាទីជាអ្នកណែនាំនៅក្នុងបរិវេនហ្នឹងទេ ។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកកម្មវិធីដូចថាបើកវត្តបង្រៀនគណៈតំបន់ ឬមួយក៏តាមអង្គភាពអីហៅកម្មវិធីបុណ្យ ជាអនុសេនាធំ វរសេនាធំហៅមកបង្រៀនអញ្ជើញ ពួកខ្ញុំមានតួនាទីទទួលបាយទទួលទឹក អញ្ជើញ ទៅ ។

ថនៈ រៀបចំបាយ រៀបចំទឹកទៅ?

ចន្ទាៈ បាទ!

ថនៈ ចុះកាលគេធ្វើបុណ្យខួបជ័យជំនះហ្នឹង មីននៅក្នុងស្ថាតហ្នឹងដែរ?

ចន្ទាៈ បុណ្យខួបធ្វើថ្ងៃណាៗ មិនទេ! គ្រាន់តែថា ដឹងតែថាជ័យជំនះភ្លាម ពេលយាងសម្តែងសីហនុ មកពីប៉ែកជើងភ្នំព្រៃខ្ញុំបានទទួលអបអរសាទរ វិញ វិញយាយរួមមានកម្មវិធីគ្រាន់តែខ្ញុំអត់ដឹងថា វត្ត ណាៗពួកខ្ញុំមានមុខរបួតនៅតាមហ្នឹង ។

ថនៈ ឆ្នាំប៉ុន្មានមីន?

ចន្ទាៈ ឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹង ។

ថនៈ ឆ្នាំ៧៥ សម្តែងមក?

ចន្ទាៈ បាទ! ឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹងសម្តែងមិនដឹងថា មកពីណាទេ គ្រាន់ពេលនោះយើងបានទទួលសម្តែងនៅ ពោធិ៍ចិនក្នុងហ្នឹង ។ ហើយដល់ពេលក្រោយមកទៀត ឆ្នាំ៧៦ ខ្ញុំមករតនៈគិរីវិញបាត់ហើយ លែងបាននៅហ្នឹងហើយ ខ្ញុំមកនៅរតនៈគិរីអញ្ចឹងរហូតមក ។

ថនៈ ត្រឡប់ទៅវិញ មីនកងពល៨០១ ហ្នឹងអ្នកណាគ្រប់គ្រង?

ចន្ទាៈ ៨០១ ហ្នឹង តាង ឈ្មោះ តាសារឿន ។

ថនៈ តាសារឿន ។ ត្រកូលគាត់ឈ្មោះ អីវិញ?

ចន្ទាៈ ឮប្តីខ្ញុំថា សូ សារឿន ខ្ញុំអត់ស្គាល់ដឹង ។ ហើយ តាសាន មួយទៀតមិនត្រកូលអីដែរទេ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ដឹង តែគ្រាន់ថា នាមគេហៅក្រៅ គេហៅ ០៥, ០៦ ។

ថនៈ បាទ! ចុះពីរនោះ គាត់នៅគ្រប់គ្រងកងពល៨០១ ហ្នឹង?

ចន្ទាៈ បាទ!

ថនៈ មួយស្ថាតហ្នឹងមានតែកងពល៨០១ ឬមួយក៏កងពលអីផ្សេងទៀតមកចូល?

ចន្ទាៈ មាន! តែគ្រាន់ខ្ញុំស្គាល់តែប៉ែកខាងខ្ញុំ ។ មានកងពល១១ នៅខាងកើតស្ថាត ។

ថនៈ មានកងពល១១ នៅខាងកើតស្ថាតមីន?

ចន្ទាៈ បាទ!

ថនៈ ពីណាជាអ្នកគ្រប់គ្រង?

ចន្ទាៈ អត់ស្គាល់ទេ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ! ស្គាល់តែកងខ្ញុំទេ កងខ្ញុំហ្នឹងស្គាល់មិនអស់ទៀត ។

ថនៈ បាទ! ហើយចុះវ័រៈ២៥០ ពីណាអ្នកគ្រប់គ្រង?

ចន្ទាៈ ២៥០ ហ្នឹង ក្នុងហ្នឹងមានវ័រសេនាធំជាតារីហ្នឹង ឈ្មោះ យាយវិនៗ ។

ថន: ២៥០ ហ្នឹងយាយវិន ជាអ្នកគ្រប់គ្រង?

ចន្ទា: បាទ!

ថន: អញ្ជឹង២៥០ ហ្នឹង សុទ្ធជាកងនារីដែរមីង?

ចន្ទា: បាទ! ២៧ ក៏កងនារីដែរ ។

ថន: ពីណាអ្នក?

ចន្ទា: ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ បួនបើនិយាយឲ្យស្គាល់អស់ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ ។ ខ្ញុំនិយាយទៅ៧៥ ខ្ញុំទៅពីតំបន់
ទៅហ្នឹង ជួបគ្នាបានប៉ុន្មានខែហ្នឹង ក៏ខ្ញុំមករតនៈគីរីវហ្មតមក ។

ថន: បាទ! មក មូលហេតុអីបានជាកងកងមីង ៣-៨ ហ្នឹង?

ចន្ទា: កាលហ្នឹងគេដកកងទ័ពមកការពារព្រំដែនទេ ។

ថន: មកទាំងអស់ហ្នឹង ឬមកតែមីង?

ចន្ទា: មកជាកងពលទេ ។

ថន: កងពល៨០១ ហ្នឹងហ្នឹង?

ចន្ទា: បាទ! កងពលទាំងប្រុសទាំងស្រី ។ ក្នុងហ្នឹងមានស្រីមួយវរសេនាតូច ក្នុង៣វរសេនាតូចហ្នឹង
មកតែមួយទេ ។ ២៥០, ២៧ គេនៅធ្វើការរោងចក្រនៅភ្នំពេញ ។ ពួកខ្ញុំមកតែ៨០១ ហ្នឹង
មួយវរសេនាតូចហ្នឹង ។

ថន: ៨០១ វរសេនាតូច ៣-៨ ហ្នឹងមីង?

ចន្ទា: បាទ! វរសេនាតូច ៣-៨ ។

ថន: អញ្ជឹងគ្នា ៣០០ នាក់ ហ្នឹងទៅទាំង ៣០០ នាក់?

ចន្ទា: ដល់ពេលមកចូលនៅរតនៈគីរី គេលែងហៅ ៣-៨ ហើយ គេហៅ ០៤ វិញម្តង វរសេនា
តូច០៤ ។

ថន: ម្តេចបានជួរអញ្ជឹងមីង?

ចន្ទា: កាលហ្នឹងរៀបចំក្នុងវរ: ក្នុងជុំវិញកងពលហ្នឹង មានវរសេនាធំផ្សេងទេ តែជុំវិញកងពលហ្នឹង
មានវរ:តូច មានអង្គភាព ០៣ កងកាំភ្លើងធំ, មាន ០២ កងស្មើដើងស្មើបការ, ០៤ ពួកខ្ញុំ
ហ្នឹងកងនារី ស្មើដើងដែរ ។ ហើយមកទៀត ០៥ ពួកពេទ្យប្តីខ្ញុំហ្នឹង ហើយមក ០៦ វរ:
សេដ្ឋ ហ្នឹងក្នុងមួយជុំវិញកងពលហ្នឹងមានប៉ុណ្ណឹងវរសេនាតូច អញ្ជឹងបានគេបួរឈ្មោះហ្នឹង ។

ថន: ហ្នឹងវរសេនាតូចនៅក្នុង៨០១ ដដែល?

ចន្ទា: បាទ!

ថនៈ មីនកាលហ្នឹងឈរជើងនៅមុំណាមីន?

ចន្ទៈ មកនៅណា?

ថនៈ នៅរតនៈភិរីហ្នឹង! ០៤?

ចន្ទៈ នៅរតនៈភិរីហ្នឹងមកដល់ដំបូងនៅបុរសលុន ។

ថនៈ នៅទីរួមស្រុក ទីរួមខេត្តហ្នឹងម្តងបុរសលុន?

ចន្ទៈ ប៉ាស! គ្រាន់តែហើយ ក្រោយមកទៀត គេចាត់ចែងកម្លាំងធ្វើស្រែ កាលហ្នឹងមកនៅហ្នឹងមក ធ្វើស្រែហ្នឹង ធ្វើស្រែនៅបុរសលុនហ្នឹង មកធ្វើស្រែនៅរឺនសៃ ទៅធ្វើនៅអូនចេងអញ្ចឹង ចល័ត ចុះចល័តឡើងអត់នឹងទេ ។

ថនៈ ធ្វើស្រែនៅរឺនសៃ?

ចន្ទៈ ប៉ាស!

ថនៈ ហើយនៅណាទៀតមីន?

ចន្ទៈ អស់ហើយ!

ថនៈ កាលហ្នឹងឆ្នាំប៉ុន្មានមីន? មីនមានប៉ាឆ្នាំទេ?

ចន្ទៈ ១១២ ឆ្នាំ១៧៧៦ ។

ថនៈ អញ្ចឹងកងមីនទាំងអស់ហ្នឹង កងស្មើជើងហ្នឹងមកធ្វើស្រែទាំងអស់?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ធ្វើទាំងអស់ហ្នឹង ។ និយាយរួមគ្រប់អង្គភាពហ្នឹង លើកលែងតែកម្លាំងដែលគេមានការ ធានដូចជាពេទ្យអី ក៏នៅមានចែកកម្លាំងការធានធ្វើស្រែខ្លះដែរ ។

ថនៈ បាទ! ហើយមីនមកអញ្ចឹង ខាងភាសារឿន គាត់មកជាមួយដែរ?

ចន្ទៈ មកជាមួយ ។

ថនៈ មកជាមួយដែរ?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ពេលហ្នឹងបានជាខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាមានមន្ទីរកងពលច្បាស់លាស់អញ្ចឹង ។

ថនៈ មន្ទីរកងពលគេបោះនៅណាវិញមីន?

ចន្ទៈ មន្ទីរកងពលឈរជើងនៅរឺនសៃហ្នឹង ។

ថនៈ រឺនសៃហ្នឹង ប៉ុន្មានគីឡូពីបុរសលុន?

ចន្ទៈ ខ្ញុំអត់សូរដឹង ។

ថនៈ ប៉ុន្មានយាមមីន?

ចន្ទៈ ឆ្ងាយដែរ ។

ថន: ដើរទៅតែម្តង?

ចន្ទា: អត់ទេ! ជិះឡានកាលហ្នឹង ។ ជិះសុទ្ធតែឡានពហាន ។

ថន: ប្រហែលជាប៉ុន្មានកីឡូបើតាមស្មាន ៤០ ទៅ ៥០ កីឡូអី?

ចន្ទា: ប៉ាស! ជិះឡានរាប់ម៉ោងដែរ ។

ថន: ហ្នឹងកន្លែងមន្ទីរក្រុងពលតែម្តងមីង?

ចន្ទា: អង្គភាពនៅជុំគ្នាទាំងអស់ គ្រាន់តែថាពេលចេញទៅធ្វើការអញ្ជើញយើងទៅ ហើយយើង គ្រឡងបមកអង្គភាពយើងវិញ នៅជាប់ៗគ្នាអញ្ជើញ ។ ដូចថាចេញទៅ បេសកកម្មអញ្ជើញទៅ ហើយផ្លាស់ប្តូររវេនគ្នាអីអញ្ជើញទៅ ។

ថន: បាទ! ដូចការងារអី ការហូបចុកអីមានការតឹងតែងទេមីង?

ចន្ទា: សម័យនោះ ។

ថន: បាទ! ហើយមានដកមានអីចេញទេ ដូចថាគេគ្រប់គ្រង?

ចន្ទា: ពួកខ្ញុំអត់មានទេ! ផ្នែកស្រីៗ បើផ្នែកប្រុសៗ ឃើញប្តូរពីរនាក់ដែរ ប៉ុន្តែអត់ដឹងថាគេដូរទៅណា គេដកទៅណាអត់ដឹងទេ ។

ថន: ប្រុសៗមីង?

ចន្ទា: ប៉ាស!

ថន: គាត់នៅវរសេនាតូចលេខប៉ុន្មាន ឬក៏នៅជាមួយមីងតែម្តង ដែលថាដកហ្នឹង?

ចន្ទា: កាលហ្នឹងស្គាល់ឈ្មោះ តាអាមា ។ ហ្នឹងមួយនៅក្នុងមន្ទីរ០៥ ហ្នឹងតែម្តង ។

ថន: បាទ! មន្ទីរ០៥ ខាងពេទ្យហ្នឹងមីង?

ចន្ទា: មិនមែនពេទ្យទេ មន្ទីរ០៥ ហ្នឹងមន្ទីរក្រុងពល ។

ថន: មន្ទីរក្រុងពល?

ចន្ទា: ប៉ាស!

ថន: ហ្នឹងដកគាត់ទៅណាវិញមីង?

ចន្ទា: អត់ដឹង ។

ថន: ចុះក្នុងមីងមានប្តូរអត់ទេ? ខា រី ហើយ រឿន ហ្នឹងគាត់នៅដដែល?

ចន្ទា: អត់ទេ នៅហ្នឹងដដែល ។

ថន: បាទ! នៅ០៤ ហ្នឹងដដែល?

ចន្ទា: ប៉ាស ។

ថនៈ ចុះការងារអី ក្រៅពីធ្វើស្រែហ្នឹងមានធ្វើអីទៀតម៉ឺង?

ចន្ទៈ អត់មានធ្វើអីដឹង ។

ថនៈ បាទ! ហើយខាងកងទ័ពគេទៅខាងមុខទៅ?

ចន្ទៈ ខាងកងទ័ពគេតាមព្រំដែនដែរ ប៉ុន្តែមិនដឹងជាទៅដល់ណាគ្រឹមណាៗ អត់ដឹងទេណា ។

ថនៈ បាទ! ចុះពេលប៉ះក្នុងជាមួយខាង តាមព្រំដែននោះ សភាពការណ៍ម៉េចដែលម៉ឺង?

ចន្ទៈ សភាពការណ៍នៅឆ្ងាយពីពួកខ្ញុំ ដូចជាពួកខ្ញុំនៅរឺនសែអញ្ចឹង សភាពការណ៍កើតនៅព្រំដែន សាលាថែទាំអីណាតាមព្រំដែន តាមព្រំដែននិយាយរួមរវេរសេនាធំមួយៗ គេនៅឆ្ងាយៗ ពីមន្ទីរ កងពលហ្នឹង ដល់អញ្ចឹងខ្ញុំអត់សូវស្គាល់ទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដឹងថា ខាងមុខអត់ល្អអញ្ចឹងយើងដឹង ដំណឹង យើងចេះតែនៅការពារយាមកាមយប់ព្រលប់អីអញ្ចឹងដែរ ។

ថនៈ បាទ ។

ចន្ទៈ ប៉ាស! ប៉ុន្តែអត់បានជួបប្រទះអីទេ ។ គ្រាន់តែថា ដល់ពេលវែក្នុងមែនទែន ខាងទប់ទល់អត់ ឈ្នះហើយបានគេចាប់ផ្តើមដកយើងចេញមក ។

ថនៈ ដកមកក្រោយវិញ?

ចន្ទៈ ដកក្រោយ ដកមករហូតអញ្ចឹងមកភ្នំដងរែកមក ។

ថនៈ រហូតដល់ឆ្នាំ៧៧ម៉ឺង?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ឆ្នាំ៧៧ កាលហ្នឹង ។ បើខ្ញុំឆ្នាំ៨៦ទៅដល់ ៧៧-៧៨ហ្នឹងនៅធម្មតាទេ នៅធ្វើតែស្រែ ធម្មតាៗ អត់មានធ្វើអីទេ និយាយរួមចុងឆ្នាំ ៧៨ សភាពការណ៍គឺតែតាមព្រំដែន ។

ថនៈ បាទ! ចុង ៧៨ម៉ឺង?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ចុង៧៨ហ្នឹង ។ ទោះបីសភាពការណ៍គឺតែយ៉ាងម៉េចក៏ឈប់ទេ រត់ហ្នឹងចោលស្រូវ ពេញស្រែពេញវាល ។

ថនៈ បាទ! រត់មកខាងណាវិញ?

ចន្ទៈ ខ្ញុំមើល! ខ្ញុំនៅរឺនសែ ពេលរត់មកៗតាមស្ទឹងគ្រែងមកៗ ឆ្នងសេកុងមក ចូលមក ថាលាបរវត្ត មកចេញមកព្រំដែនលាវហ្នឹង ។

ថនៈ បាទ! ឆ្នងទន្លេ?

ចន្ទៈ ឆ្នងទន្លេសេកុង ។ ឆ្នងសេសានមួយ ឆ្នងសេកុងមួយរត់ហ្នឹង ។ ចេញពីរឺនសែមកក៏ឆ្នងទន្លេ សេសានដែលណា! ហើយបានដើរ ដើរទៅខាងណាៗមិនដឹងទេ ប៉ុន្តែបានដល់សៀមប៉ាវហ្នឹង ឆ្នងសេកុងមួយទៀត ហើយបានដើរមកទៀតមកឆ្នងមេកុងនៅថាឡាបរវត្ត ។

ថនៈ មីននិយាយថាមកហ្នឹង មកទាំងអស់គ្នា ឬនៅនោះខ្លះ?

ចន្ទៈ ប៉ាស! រត់ៗមកទាំងអស់តែម្តង ។ នៅដូចជា កងជួរមុខគេ គេនៅទុកអញ្ចឹង យើងកម្លាំង ក្រោយហ្នឹងមកតែម្តង គេដកចេញមកអញ្ចឹង! ដូចជាខាងមុខដឹងតែខ្សែត្រៀមទប់លែងឈ្នះ ហើយគេឲ្យយើងមកជាស្វ័យប្រវត្តិតែម្តង ។

ថនៈ បាទ! មកអ្នកណាជាអ្នកនាំ?

ចន្ទៈ នាំមានមេតាមជាន់ថ្នាក់អញ្ចឹងទៅ គាត់ ០៥, ០៦ កាលហ្នឹងគាត់បែកគ្នាហើយ ។ ០៦ កាល ហ្នឹងគាត់ទៅគ្រប់ក្រុងខាងមណ្ឌលភីរីហើយ ។

ថនៈ ០៦ មណ្ឌលភីរី?

ចន្ទៈ ប៉ាស! គាត់នៅតែ០៥ទេ អញ្ចឹង០៥គាត់នៅជាប់ខាងជួរមុខអញ្ចឹងទៅ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមាន កម្លាំងក្រោយហ្នឹងសម្រាប់នាំកម្លាំងរត់ មានប្រកចេញផ្លូវនេះៗ អញ្ចឹងទៅ យើងគ្រាន់តែដើរ តាមគេអញ្ចឹងទៅ ។

ថនៈ បាទ! មីនរត់មកស្ទឹងត្រែង ហើយបាទ?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ពីស្ទឹងត្រែង ។

ថនៈ ពីរីនសៃ មកស្ទឹងត្រែង?

ចន្ទៈ ដើររាប់ថ្ងៃ! ដើរពីរថ្ងៃ កាលហ្នឹងផ្លូវគាត់មិនដឹងទេ ។

ថនៈ មីនអាចរាប់ពីការដើរ ដូចថាវាជួបអីខ្លះពេលហ្នឹង?

ចន្ទៈ អត់មានជួបអីផង ។ អាពេលរត់ចេញហ្នឹងអត់មានជួបអីទេ គ្រាន់តែដើរអញ្ចឹង កាលហ្នឹង កម្លាំងខ្ញុំបុកគ្នា ពីស្ទឹងត្រែងនេះគេរត់ទៅមួយប៉ែក ពួកខ្ញុំរត់ពីស្បែកមក អញ្ចឹងមកបើ កម្លាំងខ្ញុំរត់អត់ទាន់អាកន្លែងស្ទឹងត្រែងហ្នឹងគេ អញ្ចឹងយូរសេដ្ឋកិច្ចនៅហ្នឹង! វាបាក់ខាងប្រក ហ្នឹងមុន អញ្ចឹងយូរអីៗគេកម្ទេចចោលអស់ហើយ រត់ចេញហ្នឹងដូចជា យើងយកអត់ទាន់ អញ្ចឹងយើងយកអត់បានអញ្ចឹងយើងកម្ទេចចោល អាណាយកបានយើងយក អញ្ចឹងពួកខ្ញុំដើរ ហ្នឹងមិនមែនដើរទាំងអស់ទេ ដើរមួយដំណាក់ៗទេ ពេលឡានគេមកដល់កន្លែងស្នាក់មួយហើយ ដឹងតែកម្លាំងពួកខ្ញុំហ្នឹងនៅឆ្ងាយអញ្ចឹងឡានគេទៅសាង ។

ថនៈ ទៅយកមកមួយទៀត?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ឡានគេទៅសាងហើយដូចចង់ កាលហ្នឹងយើងរត់យើងអត់មានអីច្រើនផងហ្នឹង សាក់ កាដូរមួយៗម្នាក់ ម៉ាកាសតប៉ុនៗហ្នឹង សម័យហ្នឹងយើងមិនមានកម្មសិទ្ធិអីក្រាស់ ដាក់អាវ មួយកំប្លែពីរកំប្លែម្នាក់ គ្មានពិបាកអីផងហ្នឹង ។

ថនៈ បាទ! រយៈពេលប៉ុន្មានបានមកឆ្នាំទន្លេ?

ចន្ទៈ ឆ្នាំទន្លេ អត់ទាន់បានឆ្នាំ មើល! រត់កាលហ្នឹងមកដល់ រត់ឆ្នាំមេកង្កមកដល់យើងស្រុក មកដល់ ខេត្តព្រះវិហារហើយ ។ មកដល់ខេត្តព្រះវិហារ ដល់ពេលអញ្ជឹងសភាពការណ៍ម៉េចៗ មិនដឹង ខ្ញុំមិនសូវដឹងដែរ ដឹងតែគេបញ្ជូនទៅវិញ ។

ថនៈ ត្រឡប់ទៅវិញ?

ចន្ទៈ ត្រឡប់ទៅវិញ តែក្នុងហ្នឹងអ្នកដែលយី អ្នកដែលទៅមិនរួចអី គេឲ្យទៅហ្នឹង ។ គេរត់ទៅមុខ ទៀតតាមព្រំដែនថែអញ្ជឹង តែពួកដែលកម្លាំងធ្វើបានកម្លាំងជា និយាយរួមប្រយុទ្ធគេឲ្យទៅ វិញ ។

ថនៈ គេឲ្យទៅខាងរតនៈគិរីវិញ?

ចន្ទៈ ប៉ាស! តែពេលនោះត្រឡប់ទៅវិញ សុទ្ធតែចែកកាំភ្លើងចែកអីរៀងខ្លួនហើយ សូម្បីតែពួកខ្ញុំ ហ្នឹងក៏មានកាំភ្លើងកាន់ដែរ ប៉ុន្តែអត់ដែលបានប្រយុទ្ធអីទេ គេចតែខ្លួនទេ គេចតែខ្លួននៅក្នុងព្រៃ នៅក្នុងព្រៃរយៈពេលជិតមួយឆ្នាំពួកខ្ញុំ ។ ក្នុងហ្នឹងវេទនាបំផុត ប៉ុន្តែយើងប៉ះនឹងសត្រូវអញ្ជឹង! និយាយរួមយួន ប៉ះអញ្ជឹងយើងអត់មានហានទប់ទល់អីទេ ដឹងតែគេចខ្លួនធ្វើម៉េចឲ្យរួចខ្លួន ហើយនឹងធ្វើម៉េចសន្សំស្បៀងទុកសម្រាប់តែហូប ឲ្យតែមានស្បៀងហូបហើយនឹងដោះខ្លួនឲ្យរួច ពេលហ្នឹងអត់មានបានទៅប្រយុទ្ធអីទេ សូម្បីតែកម្លាំងប្រយុទ្ធម៉េចក៏អត់បានប្រយុទ្ធដែរ ។

ថនៈ បាទ! ប៉ុន្តែពេលត្រឡប់មកវិញហ្នឹងគេបែងចែកជាកងសាថ្មី ឬកងដដែល?

ចន្ទៈ កងដដែល ។

ថនៈ បាទ! ចុះពេលម្តងរត់ទៅច្រើនគ្នាទេ ពេលឆ្នាំទន្លេរត់ទៅខាងព្រះវិហារ?

ចន្ទៈ រាប់រយនាក់ ។

ថនៈ តែមានស្លាប់មានអីទេម៉ែ?

ចន្ទៈ មាន! ពេលត្រឡប់ទៅវិញ ជួនតាមដានទាន់អញ្ជឹងទៅ កំពុងតែហែលទឹកឆ្នាំសេកុងត្រឡប់ទៅ វិញហ្នឹងមានបាញ់ក្នុងទឹកហ្នឹង បាត់អស់ប៉ុន្មាននាក់ ៥ - ៦ នាក់ ពួកខ្ញុំស្រីៗ ។

ថនៈ ត្រឡប់មកខាងរតនៈគិរី?

ចន្ទៈ ប៉ាស! មកដល់នេះហើយ ត្រឡប់ទៅនោះវិញ ត្រឡប់ទៅរតនៈគិរីវិញ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទៈ ស្លាប់អស់មួយនាក់ ។ ពេលហ្នឹងក៏មិនដឹងស្លាប់ដោយសារអី តែក្រោយមកបាត់តែពីរនាក់ទេ ដែលត្រូវគ្រាប់ស្លាប់ ក្រោយមកដឹងដំណឹងទៅដល់ស្រុកកំណើតអស់ពាយកហ្នឹង ដែលរត់អត់រួច

ប្តីរបស់អីគេចាប់បានអញ្ជឹងទៅគេយកទៅដាក់កុកកោះកន្ទុយគោ មួយខែ ប្តីកន្ទុយខែអញ្ជឹងទៅ
គេបញ្ជូនទៅស្រុកកំណើតវិញអស់ ពួកអ្នកបាត់ ពួកខ្ញុំដែលបាត់ប៉ុន្មាននាក់ហ្នឹងទៅដល់ស្រុក
កំណើតវិញអស់ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទៈ ប៉ាស! គេរស់នៅរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ ជួបគ្នាវិញដែរ ។

ថនៈ កោះកន្ទុយគោហ្នឹងជាកុកសម្រាប់ដាក់អ្នកដែលខ្មែរក្រហម ដែលទាហាន?

ចន្ទៈ ខ្ញុំអត់ដែលស្គាល់ទេពួកខ្ញុំ ខ្ញុំអត់បានជួបទេ ។ ព្រោះកោះកន្ទុយគោហ្នឹងមិនដឹងជាកុកសម្រាប់អី
ទេ ។

ថនៈ បាទ! ម៉ែត្រឡប់មកវិញឆ្នាំប៉ុន្មាន បញ្ជូនមករតនៈគិរីវិញ ឆ្នាំ៧៧៧ដែល ប្តី?

ចន្ទៈ ឆ្នាំ៧៧៧ដែលមកដល់ហើយទៅវិញហ្នឹង គ្រាន់តែមកហើយត្រឡប់ទៅវិញ មកដល់ខេត្តព្រះ
វិហារហ្នឹងមកដល់បានពីរបីថ្ងៃហ្នឹង សម្រាកដូចជាមានកម្លាំងបន្តិចគេបែងចែកកម្លាំងទៅវិញទៅ
ប៉ុនពេលនោះទៅអត់បាននៅជុំវិញទេ ភាគច្រើនស្រីៗ ដែលមានគ្រួសារហើយ គេនៅតាម
គ្រួសារគេ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទៈ ប៉ាស! គេនៅនៅជុំតាម និយាយរួមបាត់អង្គភាពនារីអស់ហើយ ចែកនៅតាមអង្គភាពព្រះវិញ
ហើយ ភាគច្រើនកាលហ្នឹងមនុស្សរៀបការអស់ហើយ ។

ថនៈ បាទ! ហើយម៉ែនមានបែកគ្នាខ្លះពេលត្រឡប់ទៅរតនៈគិរីវិញ?

ចន្ទៈ ប៉ាស! បែកគ្នា ។

ថនៈ ហើយម៉ែនទៅរតនៈគិរីវិញទៅកន្លែងទីតាំងដដែល ឬមួយក៏ម៉ែនទៅយរដើងថ្មី?

ចន្ទៈ នៅម្តុំទីតាំងដដែលមែន ប៉ុន្តែអត់បានចូលដល់ភូមិទេ នៅតាមក្នុងព្រៃ ។

ថនៈ បាទ! ប៉ុន្តែការទំនាក់ទំនង ការផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងយ៉ាងម៉េចដែរម៉ែន?

ចន្ទៈ អត់មានពិណផ្គត់ផ្គង់ឲ្យ ពេលហ្នឹងម្ចាស់ការខ្លួនឯងតែម្តង ។ ប៉ុន្តែដូចយើងទៅដល់អញ្ជឹង គេ
រៀបចំឲ្យយើងហ្នឹងម្ចាស់ស្បៀង អញ្ជឹងយើងចូលតាមភូមិហ្នឹងពេលណាស្ងាត់ ភូមិហ្នឹងស្ងាត់
កាលហ្នឹងប្រជាជនក៏ដកអស់ដែរ តាមភូមិ! ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទៈ អញ្ជឹងយើងទៅជញ្ជូនស្រូវជញ្ជូនអីតាមភូមិហ្នឹងយកមកធ្វើជាជង្រកអ្នកក្នុងព្រៃ ធ្វើជាជង្រក
លាក់តូចៗ អញ្ជឹងទៅសម្រាប់ហូបតែម្តង ។

ថនៈ បាទ! សម្រាប់ដុតដុត?

ចន្ទៈ សម្រាប់ដុតដុតខ្លួនឯង អត់មានពីណា ក្នុងរយៈកន្លះឆ្នាំហ្នឹងអត់មានពីណាខុបត្តមពីណាទេ ដោះស្រាយទីចុងបញ្ចប់អស់ដុតដុតហ្នឹងហូបក្អូច ហូបដំឡូង ។

ថនៈ បាទ! ប៉ុន្តែមួយកងមីហ្នឹងប៉ុន្មាននាក់?

ចន្ទៈ កាលហ្នឹងបែកគ្នាអស់ហើយ ។

ថនៈ ប៉ុន្តែនៅសល់ប៉ុន្មាននាក់?

ចន្ទៈ នៅសល់ប្រហែលជា ៣០ - ៤០ នាក់អី ។

ថនៈ បាទ! អញ្ជឹងអ្នកណា អ្នកដឹកនាំ?

ចន្ទៈ អត់មានអ្នកដឹកនាំទេ អញ្ជឹងក៏ចូលទៅតាមគ្រួសារគេអស់ទៅ ដូចជាខ្ញុំមានប្តីមួយនៅអង្គភាពហ្នឹងអញ្ជឹងទៅ ខ្ញុំទៅនៅហ្នឹងទៅ ពីរនាក់ទៀតទៅនៅអង្គភាពនោះ បីនាក់ទៅនៅអង្គភាពនោះ ហើយនៅលីវខ្លះដូចជាខ្ញុំអីស្គាល់គ្នាជិតស្និទ្ធអញ្ជឹង ខ្ញុំយកមកនៅជាមួយខ្ញុំអញ្ជឹងមកគ្រប់គ្រងជួយគ្នាអញ្ជឹងទៅ ។

ថនៈ បាទ! យើងបែកចែក?

ចន្ទៈ បែកចែក! អត់មាននារីដឹកនាំខ្លួនឯងទៀតទេកាលហ្នឹង ពីងកេទាំងស្រុង ។

ថនៈ ចូលទៅវិញហ្នឹងរយៈពេលប៉ុន្មាននៅក្នុងព្រៃហ្នឹង?

ចន្ទៈ ក្នុងពេលហ្នឹង រយៈពេលជិតមួយឆ្នាំ ។

ថនៈ ចេញពីហ្នឹងមីងទៅណា?

ចន្ទៈ ជិតមួយឆ្នាំហ្នឹង ចេញពីហ្នឹងមកកន្លែងចាស់វិញ មកឆ្លងកាត់តាមព្រះវិហារហ្នឹងមក មកនៅមុំយើងហៅទន្លេល្អៅ ។

ថនៈ ទន្លេល្អៅ?

ចន្ទៈ ទន្លេល្អៅយើងរាល់ថ្ងៃនេះ មុំបីនេះ ។ នៅមុំហ្នឹងទីតាំងនៅហ្នឹងតែម្តង ហ្នឹងជុំគ្នាអស់ហើយ អ្នកដែលកម្លាំងខ្ញុំលើកទាហរណ៍ថាលឺថាអីហ្នឹង យើងមកពីនោះវិញនៅជុំកម្លាំងហ្នឹងដែល ។

ថនៈ បាទ! កាលហ្នឹងឆ្នាំប៉ុន្មានមីង ត្រឡប់មកវិញជុំគ្នាហ្នឹង?

ចន្ទៈ ឆ្នាំ ៨០ ។

ថនៈ ឆ្នាំ៨០ បានមួយឆ្នាំមីង?

ចន្ទៈ បាទ!

ថនៈ អញ្ជឹងដកមកតែម្តង ឬយ៉ាងម៉េច?

ចន្ទា: ប៉ាស! គេប្រមូលមក ដកមកព្រោះយើងដូចថានៅខាងនេះមានមូលដ្ឋានបង្កើតអាចនៅបាន ហើយ មានផ្លូវស្បៀង មានផ្លូវអីហ្នឹង អញ្ជឹងគេដឹងថាយើងនៅនោះអត់មានស្បៀងមានអីហ្នឹង អហ្នឹងគេដឹងថាយើងនៅនោះអត់មានស្បៀង អត់មានអីគេហៅមកជុំគ្នា ។

ថន្ទា: គេដកមកទាំងអស់ ឬមួយមានទុកខ្លះនៅរតនៈគីហ្នឹង?

ចន្ទា: មកទាំងអស់ ។

ថន្ទា: មកទាំងអស់?

ចន្ទា: ប៉ាស! ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាមិនដំណើរមួយជើងម្តងទេណា! មកមួយវាក្យ កាលហ្នឹងដំណើរវាដូច ចង្រ្កៀតនោះអត់មាន ដំណើរសុទ្ធតែល្អចលាក់អត់មានដើរជាហ្នឹងបានទេ ដើរជាក្រុម ។

ថន្ទា: ជាក្រុម?

ចន្ទា: ប៉ាស!

ថន្ទា: មួយក្រុមប៉ុន្មាននាក់?

ចន្ទា: ជាក្រុមប្រហែលជាត្រូវរយដែរ ។ មួយជើងអញ្ជឹងកម្រិតពី៨០ ទៅ១០០ នាក់អីដែរយើង ឡើងទៅមួយជើង ឆ្លងទុកមួយដង ៣-៤-៥ទុក ។ ទុក៣អញ្ជឹងជញ្ជូន៣ជើងអីប៉ុន្តែអស់ ។

ថន្ទា: បាទ! ចុះម៉ឺនមកដល់ឆ្នាំ១៩៨០ មកកន្លែងម៉ូប៊ី ទន្លេល្អៅហ្នឹងគេបែងចែកយ៉ាងម៉េចដែរ នៅហ្នឹងការងារ?

ចន្ទា: នៅហ្នឹងគេចាប់ផ្តើមការងាររៀបចំនារីកងដឹកជញ្ជូន ព្យាបាលប្រយុទ្ធពិមុខទៅ ចាប់ផ្តើមចុះ ប្រយុទ្ធវិញ ហើយម៉ឺនៗនៅខាងក្រោយ ប៉ុន្តែគេរៀបចំទ្រព្យដឹកជញ្ជូនស្បៀង ដឹកជញ្ជូន គ្រាប់យកទៅព្យាបាល ។

ថន្ទា: បាទ! ប៉ុន្តែកងបែងចែកយ៉ាងម៉េចដែរម៉ឺន?

ចន្ទា: ចម្រុះ ។

ថន្ទា: ហ្នឹងចូលទៅ?

ចន្ទា: ចូលមកចម្រុះគ្នាហ្នឹងលែងមាន មានតែ៨០១ទេ មានគាំភ័ក្តិភូមិភាគកណ្តាល មានគាំភ័ក្តិមកជុំ គ្នានៅទន្លេល្អៅហ្នឹងនៅចម្រុះគ្នាតែម្តង ។

ថន្ទា: អញ្ជឹងគេបែងចែកទៅជាអីវិញទៅ?

ចន្ទា: បែងចែកតាមកងដឹកជញ្ជូនហ្នឹង បែងចែកជាកងអញ្ជឹងដែរ ។

ថន្ទា: បាទ! នៅក្នុងកងពលលេខប៉ុន្មាន?

ចន្ទា: នៅក្នុងកងពលលេខ៨០១ដដែល ។

ថនៈ អញ្ជឹងភាសារឿន ហ្នឹងគាត់គ្រប់គ្រងដដែល?

ចន្ទៈ គាត់គ្រប់គ្រងដដែល ។

ថនៈ ចូលពីខាងភូមិភាគ?

ចន្ទៈ ភូមិភាគហ្នឹងមានមេផ្សេងៗទៀតមាន កែវ ពក, មានអញ្ជឹងណា ។

ថនៈ ហ្នឹងភូមិភាគកណ្តាល?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមកនៅម្តុំជុំគ្នាទាំងអស់ ធ្វើអីសហការគ្នាអញ្ជឹងទៅ ។

ថនៈ បាទ! ចុះអ្នកណាប្រធានដឹកនាំទាំងនៅម្តុំទន្លេល្អៅហ្នឹង ហៅ១០០១មីន?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ១០០១ ។

ថនៈ អញ្ជឹង សុន សេន គាត់?

ចន្ទៈ ១០០១ កាលហ្នឹង សុន សេន ។ សុន សេន គាត់នៅហ្នឹងផ្ទាល់ ប៉ុន្តែយើងមិនដែលស្គាល់ មុខគាត់ដឹងហ្នឹង មេដឹកនាំកាលហ្នឹងគាត់លាក់មុខមិនដែលឲ្យយើងឃើញដឹងហ្នឹង ប៉ុន្តែដែល ឃើញមិនអត់សោះទេ យូរៗគាត់ហៅយើងទៅបង្រៀនអីមួយដងអញ្ជឹងទៅ យូរៗគាត់ហៅ យើងជួបម្តងអញ្ជឹងដែរ មួយឆ្នាំអីម្តងអញ្ជឹងដែរ ប៉ុន្តែបានតែអ្នកស្គាល់ទេ បានតែអ្នកដូចជា គាត់មិនហៅទូទៅទាំងអស់ទេ គាត់ហៅតាមថ្នាក់អញ្ជឹង ។

ថនៈ បាទ! ចុះទៅដល់ហ្នឹងការហូបចុកអីលែងពិបាកដូចកាលម៉ឺននៅក្នុងព្រៃមានរបប មានអីយ៉ាង ម៉េចដែរម៉ឺន?

ចន្ទៈ របបហូបចុកគេដល់ឲ្យហូបគ្រប់គ្រាន់ អង្ករមានរបបមួយថ្ងៃពីរកំប៉ុងអញ្ជឹងទៅ និយាយរួមរបប ហូបអត់ឲ្យខ្វះទេ មានបង្កែម មានម្ហូបជាត្រីខ ជាមី និយាយទៅរបស់កំប៉ុង របស់ក្រៀម ក្រាស់ហ្នឹងផ្តល់រហូត ហើយបើកទៀងទាត់ទៀត ១០ ថ្ងៃមួយដង ។

ថនៈ កងដឹកជញ្ជូនម៉ឺន និយាយថាទៅទិសដៅណាខ្លះ ម៉ឺននិយាយថាដឹកជញ្ជូនទៅ?

ចន្ទៈ ជញ្ជូនតាមជាយៗហ្នឹង ដូចចេញពីទន្លេល្អៅទៅនៅដឹកជញ្ជូនត្រឹមអូរដុំព្រា និយាយរួមដើរវិល ល្ងាចទេ ។

ថនៈ វិលល្ងាច?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ដឹកជញ្ជូនដូចជា កងទ័ពគេនៅមួយដំណាក់ៗ អញ្ជឹងយើងឲ្យស្នាក់ការទីមួយៗ អញ្ជឹង ទៅគេមកបញ្ជូនបន្តអញ្ជឹង ។

ថនៈ បាទ! ច្រើននាក់ទេម៉ឺនដឹកជញ្ជូន?

ចន្ទៈ រាប់រយនាក់តែម្តងហ្នឹង ។

ថនៈ មីងនៅហ្នឹងបានប៉ុន្មានឆ្នាំមីង នៅម៉ូទ្រូណៅ?

ចន្ទៈ យូរ! មើល ៨០, ៨១-៨២-៨៣-៨៤! ៨៤ បានសភាពការណ៍យើងវែងទ្រូណៅហ្នឹង ទៀតរត់មកដល់យើងអីគេនេះ គេហៅ ១០០២, ១០០៣នេះម្តង ។

ថនៈ រត់មកដល់ ១០០០ ប៉ុន្មានមីង?

ចន្ទៈ ១០០២, ១០០៣, អា យើងរត់ពី១០០១ មកអញ្ចឹង ។

ថនៈ រត់មកតែម្តង ឬក៏មានឡានដឹក?

ចន្ទៈ កាលហ្នឹងដឹះស្មៅតែឡានរត់ ។

ថនៈ តាមណាមីង?

ចន្ទៈ កាត់ដីថៃ ។

ថនៈ ច្រើនទេមីង ដកមកទាំងអស់ ឬក៏យ៉ាងម៉េច?

ចន្ទៈ ដកមកទាំងអស់! តែកើតសភាពការណ៍ណាមិនអាចទប់ទល់បានទេ អត់មានឲ្យសល់មួយទេ ។

ថនៈ ដកទាំងប្រជាជន ទាំងកងទ័ព?

ចន្ទៈ កងទ័ពអត់ដកទេ ។

ថនៈ ដកតែប្រជាជនទេ?

ចន្ទៈ បាទ!

ថនៈ ប្រហែលជាប៉ុន្មានពាន់នាក់ទៅ?

ចន្ទៈ ខ្ញុំអត់សូវដឹង កងក្តាប់កម្លាំងខ្ញុំអត់សូវដឹងតែដឹងច្រើន អត់តិចទេ ។

ថនៈ បាទ! ចុះមកដល់ដំបូងមីងនៅម៉ូណា គេហៅអីវិញ?

ចន្ទៈ អត់ដឹង! គេហៅស្តីម៉ូចឯក ម៉ូអីណាខ្ញុំអត់សូវស្គាល់ទេ ដល់ពេលក្រោយមក ខ្ញុំមកបោះទីតាំង នៅអូរត្រាវ ។

ថនៈ នៅចុងឆ្នាំ៨៤ ដដែលមីង បោះនៅអូរត្រាវ?

ចន្ទៈ បោះនៅអូរត្រាវ យូរណាស់ ។ បោះនៅអូរត្រាវរហូតដល់យើងចុះមកនៅនេះវិញ ។

ថនៈ មីងនៅចងកយូរទេ បានដួសមកនៅអូរត្រាវវិញ?

ចន្ទៈ វាមិននៅមួយកន្លែងទេ ដូចថាចល័តជិតៗណា! យើងដំណើរស្មើជើងវិញ ដើរមួយម៉ោង ពីរម៉ោងវិញ មិននៅមួយកន្លែងទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមួយកន្លែងៗ នៅរាប់ឆ្នាំដែរ ដាំចេក ដាំអំពៅ អីបានហូបអញ្ចឹងដែរ គ្រាន់តែមានដំណាំយុទ្ធសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជំនាន់នោះខ្មែរក្រហមនៅ កន្លែងណាម្ចាស់ការនៅកន្លែងហ្នឹងរឿងដាំដុះអត់មានអត់ទេ ។

ថនៈ បាទ! អូរត្រាវហ្នឹងនៅ គេហៅប៉ុន្មានម៉ឺន ១០០២, ១០០៣?

ចន្ទៈ ប្រហែលជា១០០៣ ។

ថនៈ ១០០៣ អ្នកណាគ្រប់គ្រង តាម៉ុក?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ប៉ុន្តែកាលហ្នឹងវាចម្រុះកងពលហើយ គ្រាន់តែតាម៉ុក ជាផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចមួយគាត់ចិញ្ចឹម ទាំងអស់ ទោះបីកងពលណាក៏គាត់ចិញ្ចឹមទាំងកងទ័ព ទាំងប្រជាជន ។

ថនៈ ចម្រុះកងពល មានកងពលលេខប៉ុន្មានខ្លះម៉ឺនមាននៅចាំទេ?

ចន្ទៈ អត់ដឹងទេកាលហ្នឹង! ម៉ឺនអត់ចាំទេ ។

ថនៈ ចុះកាលហ្នឹងម៉ឺនរៀបគ្រួសារ ឬនៅមកដល់អូរត្រាវ?

ចន្ទៈ ខ្ញុំនៅអូរត្រាវ ខ្ញុំរៀបហើយ ខ្ញុំរៀបគ្រួសារនៅឆ្នាំ៨២ ។

ថនៈ អញ្ជឹងរៀបតាំងពី១០០១ម៉ឺន?

ចន្ទៈ ប៉ាស! រៀបនៅ១០០១ ។

ថនៈ រៀបគ្រួសារហ្នឹងមេអ្នករៀបឲ្យ ឬមួយក៏?

ចន្ទៈ កាលហ្នឹងមានមេរៀប តែគេអត់បង្ខំយើងដូចកាល៣ឆ្នាំទេ កាលហ្នឹងយើងពេញចិត្តដែរបានគេ រៀបឲ្យ ហើយក៏គេចង់ឲ្យអ្នកណាមួយក៏គេចូលចិត្តយើងដែរ មិនមែនចាប់បង្ខំដូចមុនទេ ។

ថនៈ បាទ! ចុះពូកាត់ស្គាល់ម៉ឺន មានស្នើមានអីដែរ?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ស្គាល់កាលពី៧៥មក ប៉ុន្តែកាត់ស្នើ តាមពិតទៅកាត់អត់ស្នើទេ ដូចមេៗវរសេនាធំ ហ្នឹងកាត់ស្គាល់ក្នុងអញ្ជឹងទៅ កាត់ចេះតែផ្គូផ្គងអញ្ជឹងទៅ ហើយកាត់សួរចិត្តយើងសងខាង អញ្ជឹង ។

ថនៈ បាទ! អញ្ជឹងតាំងពី៨២?

ចន្ទៈ ប៉ាស!

ថនៈ គ្រួសារម៉ឺនក្នុងកងពល៨០០១ដែរ?

ចន្ទៈ ប៉ាស!

ថនៈ កាត់តួនាទីកាត់អីវិញ?

ចន្ទៈ កាលហ្នឹងកាត់ធ្វើប្រធានអនុសេនាធំ ។

ថនៈ អនុសេនាធំលេខប៉ុន្មានម៉ឺន?

ចន្ទៈ អនុសេនាធំ៤១ ។

ថនៈ ចុះម៉ឺនពេល៨៤ រៀបគណាមរៃចូលមកគ្រួសារម៉ឺនមកជាមួយទេ?

ចន្ទៈ អត់បាននៅជុំគ្នាទេកាលនោះ ទោះបីមកជុំគ្នាក៏អត់បានយូរដែរ មួយថ្ងៃពីរថ្ងៃគាត់ត្រឡប់ទៅ វិញហើយ អញ្ជឹងបែកគ្នារាប់ឆ្នាំ ។

ថនៈ មកនៅអូរត្រាវ រហូតមកដល់សមាហរណកម្មនេះតែម្តងមីង ក៏មានដូរ?

ចន្ទៈ នៅអូរត្រាវ ដល់ឆ្នាំប៉ុន្មានយើងចរចាហ្នឹង ។

ថនៈ ចរចាទីក្រុងប៉ារីស ឆ្នាំ៧១មីង?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ទាល់តែ៧១ហ្នឹង ប្តីខ្ញុំនេះគេជ្រើសរើសឲ្យទៅធ្វើការងារជាមួយអ៊ុន ភាក់ ។ គាត់ទៅ នៅភ្នំពេញ ។ ហើយខ្ញុំចុះមកដល់នេះវិញហើយ កាលហ្នឹងចុះពីអូរត្រាវមកដល់យើងម្តុំអន្លង់ វែងនេះវិញហើយ ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទៈ ប៉ាស! គេហៅការងារយោធាចម្រុះនោះ ។

ថនៈ ចុះមកដល់អន្លង់វែង ចុះមកនៅខាងនេះភ្នំមីង?

ចន្ទៈ ប៉ាស! នៅនឹងអន្លង់វែងតែម្តង នៅត្រពាំងព្រៃ ។

ថនៈ ចុះមកច្រើនទេមីង?

ចន្ទៈ ចុះមកទាំងអស់តែម្តង ។ លើកលែងតែអ្នកនោះ កាលហ្នឹងបែងចែកកម្លាំង មានកម្លាំងមួយគេ ស្ម័គ្រចិត្តទៅនៅជុំអញ្ជឹង! គេឈប់ធ្វើ ដូចជាប្តីគេលះបង់អាការធ្វើយោធាអញ្ជឹងគេនាំប្តី ប្រពន្ធគេទៅនៅជុំអូរត្រាវតែម្តង កាលហ្នឹងអូរត្រាវជុំជុំណាស់ ។

ថនៈ ជុំហ្នឹងគ្រប់គ្រងដោយខ្មែរក្រហម ឬមួយដោយអង្គការ?

ចន្ទៈ ដោយអង្គការ! តែក្នុងឆ្នាំ ក្រៅពីពួកខ្ញុំចុះមកនៅអន្លង់វែង ពួកអូរត្រាវហ្នឹងក៏បញ្ជូនទៅស្រុក កំណើតដែរ គេធ្វើមាតុភូមិវិវត្តន៍ទៅដែរ អត់នៅហ្នឹងទេ ។

ថនៈ អ្នកណាស្រុកកំណើតនៅណា ទៅស្រុកកំណើតរបស់គេវិញ?

ចន្ទៈ ប៉ាស! គេឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ គ្រាន់តែពួកខ្ញុំអត់បានទៅនៅជុំគេនៅតាមអង្គភាពហ្នឹងរហូតមក នៅពេលហ្នឹងខ្ញុំមកដល់អន្លង់វែង ប្តីខ្ញុំគេទៅធ្វើការក្នុងមួយកងពលហ្នឹងគេជ្រើសរើសយកបីនាក់ តែពីរនាក់ទេ ។ ខ្ញុំក៏ទៅនៅធ្វើការរួមជាមួយអ៊ុន ភាក់ ទៅនៅជាមួយលោក ខៀវ សំផន ។

ថនៈ អូ! ទៅនៅជាមួយលោក ខៀវ សំផន?

ចន្ទៈ ប៉ាស! ដល់ពេលកន្លែងចរចាគ្នាអត់ត្រូវមើចៗទៅ គេដេញវ៉ែត្រឡប់មកវិញ គេបាត់កម្ម កាលហ្នឹង ។

ថនៈ អញ្ជឹងប្តីអ្នកមីងទៅជាមួយដែរ?

ចន្ទា: នៅហ្នឹងដែរ ។

ថន្ទា: អូ! ទៅជាមួយគាត់មានរូបថតៗ ជាប់ដែរហ្នឹងមីង?

ចន្ទា: មិនដឹងម៉េច ។

ថន្ទា: គាត់ទៅជាមួយ ខៀវ សំផន, ជាមួយ សុន សេន ហ្នឹង?

ចន្ទា: បាទ!

ថន្ទា: អញ្ចឹងពេលព្រឹត្តិការណ៍វៃបុគ្គលនោះគាត់នៅក្នុងហ្នឹង?

ចន្ទា: គាត់ចេញដុតហើយ ។ បុគ្គលនោះមិនដឹងយ៉ាងម៉េចទេ ភ្លេចហើយមិនជាចេញដុតមិនដឹងជាអីទេ តែគ្រាន់ដឹងថាដកចេញបានមុន ពួកគាត់ដកចេញនៅតែកម្លាំងតូចទេ នៅតែ ខៀវ សំផន កម្លាំងតូចទេ គេកប់ដំបូបែកក្បាលអីហ្នឹងនៅកម្លាំងតូចទេ កម្លាំងគាត់ឡើងយន្តហោះមក កាលហ្នឹងយន្តហោះជិះពីតំបន់ខ្មែរក្រហមទៅប៉ែលិន ដល់ពេលសភាពការណ៍អញ្ចឹង អត់ហានចុះ ប៉ែលិនទេ យន្តហោះហ្នឹងមកចុះនៅបាត់ដំបង ចុះនៅគូរ ដឹងតែសភាពការណ៍ល្អអញ្ចឹង បាន ម៉េចទេបានៗ ។

ថន្ទា: បាទ! ម៉េចបានអត់ហានចុះនៅប៉ែលិនអញ្ចឹង?

ចន្ទា: កាលហ្នឹងសភាពការណ៍ល្អនោះ កម្លាំងធ្វើបុគ្គលនោះខ្លាចតាមកម្ទេចតាមអីចង់ទៀត មិនដឹងថា ដកចេញម៉េចៗខ្ញុំក៏មិនដឹងដែរ ។

ថន្ទា: បាទៗ! ចុះមីងនៅខាងអន្លង់វែងនេះទេ?

ចន្ទា: បាទ! ខ្ញុំនៅជាមួយកូនកាលហ្នឹងខ្ញុំកូនមួយ នៅជាមួយកូនហ្នឹងទៅ ការហូបចុកអីធម្មតាគេ បើកឲ្យហូបធម្មតាអញ្ចឹងទៅ ។

ថន្ទា: បាទ! ប៉ុន្តែមានបុគ្គលនៅនោះ ខាងអន្លង់វែងមានព្រឹត្តិការណ៍ មានអីទេ?

ចន្ទា: អត់ទេ! ដល់ពេលហ្នឹងហើយ គាត់រត់បកមកវិញហ្នឹងមិនរំលាយអាកម្មជាប្រជាធិបតេយ្យហ្នឹង គេមិនដកចេញ យើងអត់ចូលរួមបោះឆ្នោតគេ ហើយក៏ម៉េច?

ថន្ទា: បាទ! ក្រៅច្បាប់ ។

ចន្ទា: បាទ! គេភៀសចេញហ្នឹងប្រើច្បាប់ មកនៅភស្តុនេះវិញដដែល នៅជាមួយខ្មែរក្រហមវិញ ដដែល ។

ថន្ទា: ប្តីមីងហ្នឹង?

ចន្ទៈ ប៉ាស! មកនៅជាមួយខ្មែរក្រហមវិញអញ្ជើញទៅ នៅធម្មតាអញ្ជើញមក រហូតដល់នៅៗទៅ អាសភាពការណ៍ផ្ទៃក្នុងបែកបាក់គ្នាហ្នឹងម៉េចៗ ហ្នឹងខ្ញុំមិនសូវដឹងដែរ ។ ដែលតាម៉ុក ហើយ ប៉ុល ពត ហ្នឹងឈ្មោះគ្នាម៉េចៗហ្នឹង ។

ថនៈ បាទ! បែកបាក់?

ចន្ទៈ ប៉ាស! បែកបាក់គ្នាហ្នឹង ។

ថនៈ ចុះម៉ឺនមានដឹងព្រឹត្តិការនៅហ្នឹង ពេលឈ្មោះគ្នាហ្នឹង?

ចន្ទៈ ខ្ញុំនៅឆ្ងាយ ។

ថនៈ ម៉ឺននៅណា?

ចន្ទៈ ខ្ញុំនៅហ្នឹង! ខ្ញុំនៅទំនប់ដាច់ហ្នឹង សភាពការណ៍កើតឡើងនៅអន្លង់វែងៗ ពេលគេវ៉ៃសម្លាប់ សុន សេន ហ្នឹងនៅអន្លង់វែង អញ្ជើញខ្ញុំគ្រាន់តែអត់ដឹងៗ ថាអ្នកណាខុសអ្នកណាត្រូវច្បាស់ លាស់ទេ អត់ដឹង ។

ថនៈ បាទ! អ្នកណាអ្នកសម្លាប់ទៅម៉ឺន?

ចន្ទៈ បើពួកគេចោទគ្រប់តែគ្នា ។ ពី ប៉ុល ពតៗ ចោទថា សុន សេន ក្បត់ប្រហែលជា ប៉ុល ពត សម្លាប់ ប៉ុន្តែក្រោយមកទៀត តាម៉ុក ហើយនឹង ប៉ុល ពត ឈ្មោះគ្នាទៀតអត់ដឹង មិនដឹងជា តាម៉ុកហ្នឹងកាត់នៅខាង សុន សេន ឲ្យប្រាកដប្រាកដនៅខាង ប៉ុល ពត ឲ្យប្រាកដខ្ញុំអត់ដឹង តែគ្រាន់ដឹងថា តាម៉ុក នៅដឹងតែចោទថា សុន សេន ហ្នឹងក្បត់ អញ្ជើញមានកម្រោងលួច សម្លាប់គ្នា ប៉ុន្តែដល់ក្រោយមក តាម៉ុក ហើយ ប៉ុល ពត ឈ្មោះគ្នាទៀតអត់ដឹងរឿងអី អត់ដឹងអ្នកណាខុសអ្នកណាត្រូវទេ ដល់ពេលនោះសភាពការណ៍ផ្ទៃក្នុងគេលែងឲ្យយើងដឹងហើយ

ថនៈ បាទ! ចុះម៉ឺនខាងៗ សព្វថ្ងៃនេះខាងបន្ទាយប្រាសាទ ហើយខាងអន្លង់វែងនេះដូចមានកំនិត មួយអត់សូវចុះសម្រុងមួយ ខាង ប៉ុល ពត មួយខាង តាម៉ុក ។

ចន្ទៈ អាហ្នឹងគាំទ្រពីដើមមក ។

ថនៈ បាទ! ហ្នឹងមូលហេតុអីវិញម៉ឺន?

ចន្ទៈ ចង់និយាយថាកាលពីសម្លាប់ ប៉ុល ពត ហ្នឹង ប៉ុល ពត ចង់និយាយថាគេសម្លាប់ សុន សេន អញ្ជើញ?

ថនៈ បាទ!

ចន្ទៈ អញ្ជើញតាម៉ុក ហ្នឹងគាត់ហោទ គាត់បែនបែកហើយក្នុងខ្មែរក្រហមតែមួយហ្នឹងគាត់បែនបែកជាពីរ ហើយ បែកអន្លង់វែង គាត់ថាបែកខាងលិច ឯបែកពួកខ្ញុំនៅនេះគាត់ហៅបែកខាងកើត ។ អញ្ជើញពួកបែកខាងកើតនេះគាត់ហោទថាជាកម្លាំងរបស់ ប៉ុល ពត ។

ថនៈ បាទ!

ចន្ទៈ ប៉ាស! ហោទពួកខ្ញុំហ្នឹងថាជាកម្លាំងរបស់ ប៉ុល ពត តែចំពោះខ្ញុំអត់ដឹងទេ ខ្ញុំអត់ដឹងថាខ្ញុំនៅ ខាងណាទេ ខ្ញុំដឹងតែ ប៉ុល ពត ក៏មេខ្ញុំ តាម៉ុកក៏មេខ្ញុំ ខ្ញុំដឹងតែមេខ្ញុំទាំងអស់ តែគាត់ហោទ អញ្ជើញតែម្តង គាត់បែនបែកកម្លាំងគាត់និយាយហ្នឹងត្រូវហើយ កម្លាំងបែនបែកជាពីរតែម្តង សូម្បីតែកងទ័ព កាលហ្នឹងចាប់ផ្តើមបែកបាក់គ្នាដោយសារតែអញ្ជើញ ដោយសារតែកងទ័ពអត់ ស្មើភាពគ្នាទេ កម្លាំងប្រយុទ្ធដូចគ្នានៅខាងលិចៗអន្លង់វែងនោះ ម៉ុកហៅអីខ្លះទេ និយាយរួម ខ្ទប់គ្នាគ្រប់គ្រាន់ ឯបែកខាងកើតគាត់រាងរយាលហើយ អញ្ជើញខាងកើតនេះវាចេះតែមានការ ឈឺចាប់ ។

ថនៈ ខាងណា តាម៉ុក ហ្នឹង?

ចន្ទៈ ប៉ាស! កាលហ្នឹងមានតាម៉ុក ធំជាងគេនោះ ។ ប៉ុល ពត គាត់ជរាហើយ ដូចថាកិច្ចការណ៍អី គាត់លែង គាត់ទៅខ្លួនឯងលែងកើតហើយ គាត់នៅតែមួយកន្លែងអញ្ជើញ ខុសក៏តាម៉ុក ត្រូវក៏ តាម៉ុកៗថាម៉េចអញ្ជើញ តាមខ្ញុំយល់ ។ ដូចថាគាត់ធ្វើផ្សេង និយាយផ្សេងម៉េចក៏គាត់អត់ដឹងដែរ ព្រោះ ប៉ុល ពត គាត់នៅតែមួយកន្លែងទេ គាត់ជរាហើយ ទៅណាទាល់តែសែនហើយកាល ហ្នឹង ជរាមែនទែនហើយ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថានៅខាងណា ដល់ពួកអញ្ជើញខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ខ្ញុំដឹងថា តាម៉ុក ក៏តា ហើយនិយាយរួម ប៉ុល ពត គាត់មិនដែលនៅក្បែរយើងដង យើងមិនដែល ឃើញមុខគាត់ផង ។

ថនៈ បាទ! អត់ដែលជួបគាត់ទេ?

ចន្ទៈ មិនដែលជួបសោះ ។

ថនៈ ចុះតាម៉ុក អីដែលជួបទេ?

ចន្ទៈ តាម៉ុក ដែល ព្រោះគាត់នៅក្បែរៗ តាម៉ុក មនុស្សសាមញ្ញទេ គាត់អត់សូវប្រកាន់ខ្លួនទេ ដល់ពេលអញ្ជើញទៅ បែកបាក់គ្នាអញ្ជើញទៅ រហូតដល់ពួកកងពលខ្ញុំហ្នឹង កងពលខ្ញុំមួយចំនួនហ្នឹង មេៗវរសេនាធំ វរៈតូចអីហ្នឹងមានការឈឺចាប់ហ្នឹង ឈប់គាំទ្រ ទៅរត់ទៅសារភាពទៅ ។

ថនៈ អញ្ជើញខាងនេះចុះចូលមុនទេ?

ចន្ទៈ ខាងនេះចុះចូលមុន កម្លាំង ៤០ នាក់ ។

ថន: អ្នកណាអ្នកនាំចូល?

ចន្ទ: កាលប្តឹង ០៥, ០៦ គេចាប់ដាក់កុកអស់ហើយ អត់ទាន់ស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែអ្នកនៅក្រោមៗប្តឹង កងពលៗ ប្តឹងមិនអ្នកណាខ្លះទេ ខ្ញុំមិនសូវដឹងដែរ ព្រោះអីពួកខ្ញុំនៅនោះ នៅម្តុំអូរស្វាយនោះ អត់ទាន់នៅភូមិទំនប់ដាច់នេះទេ ដល់ពេលកន្លែងប្តឹងសុទ្ធតែកន្លែងប្រយុទ្ធ! ដល់ពេលមកដល់ ប្តឹងគាត់ណាត់គ្នាទៅ យើងអត់ដឹងទេ យើងប្រពន្ធកូនអត់ទេ សូម្បីតែប្រពន្ធកូនក៏អត់ប្រាប់ ដែរ។ គាត់ណាត់គ្នាទៅតាមខេត្តព្រះវិហារអញ្ចឹងទៅ ដល់ពេលទៅបាត់បាន កាលប្តឹងតា ហៀន យើងកាលប្តឹងប្រធានកងពល តាអីហៀន?

ថន: តា អិន ហៀន ៦១២?

ចន្ទ: ប្តឹងហើយៗ តាហៀនប្តឹងគាត់គ្រប់គ្រង គាត់ចាប់ផ្តើមសើរើ ពួកយើងៗនៅតែដុះយើង អត់ដឹងអីទេ ដល់ពេលប្តឹងទៅបាត់អស់ ចាប់ផ្តើមជ្រួលប្របល់ដល់ក្រោយសើរើ ដូចថាប្តឹង ឈ្មោះអីៗ គេដឹងអញ្ចឹងគេមេ ។

ថន: បាទៗ ។

ចន្ទ: អញ្ចឹងសើរើប្រពន្ធៗ ហៅទៅរៀនសូត្រ ទៅតំរាមរហូតដល់ដកចេញពីភូមិអញ្ចឹង គំនិតតា ម៉ុក ប្រុងយកទៅសម្លាប់ចោលទាំងអស់ ប្រពន្ធៗដែលប្តីយកទៅអស់ប្តឹង។ ប៉ុន្តែដោយសារតែ តែកុំឱ្យប្តឹងស្មោះត្រង់ ដឹកយកទៅទាំងឡានគាត់ប្រាប់គ្រងថា “អ៊ីអែងចុះទៅត្រឹមហើយ ធ្វើដំណើរទៅទិសនោះ ទិសប៉ុន្មានតិចទៅដល់ភូមិប្រជាជនឲ្យរត់ទៅឲ្យដល់កុំនៅ អញ្ចឹងទៅៗ”

ថន: តែកុំឱ្យប្តឹងមកយកដល់ប្តឹងតែម្តង អ្នកណាបញ្ជាឲ្យយកមីន?

ចន្ទ: តាម៉ុក ។

ថន: តាហៀនប្តឹង?

ចន្ទ: តាហៀន ប្តឹងគាត់នៅក្រោមតាម៉ុក គាត់បញ្ជាក្រោមបន្តពីតាម៉ុក ។

ថន: បាទ! ច្រើនក្រសាទេ អ្នកមីន?

ចន្ទ: ៤០ ក្រសារ។ ដឹកពីរឡានទៅ យកទៅទម្លាក់ស្តីគេនៅជិតភូមិរមៀត ប្តឹង ហើយឃ្លៀងគ្នា ដល់ពេលគេដឹកទៅអញ្ចឹង យើងដើរទៅបន្តិចទៅដល់ភូមិប្រជាជន តែអត់បានទៅគេទេតែគ្រាន់ តែគ្នាឯងទៅ ដូចនៅជាមួយគ្នាអញ្ចឹងស្រាប់តែគេមកដឹកយកទៅអស់ហើយយើងអណោច អាជ័យណាស់ អត់ដឹងរឿងអីសោះ ។

ថន: បាទ! ចុះមីនអត់បានទៅជាមួយគេទេ?

ចន្ទ: អត់បានទៅទេ ។

ថន: អញ្ជឹងអត់មានអីទេ?

ចន្ទា: ប្តីខ្ញុំអត់បានទៅ ប្តីខ្ញុំគាត់នៅសមរក្ខមិឆ្ងាយពីគេ អញ្ជឹងពេលដែលគាត់ណាត់ជួបគ្នាហ្នឹង គាត់មកអត់ទាន់គេ គាត់នៅអាងសេះ ហើយគេណាត់គ្នានៅនេះ ។ ហើយចំងាយអាងសេះ ឆ្ងាយណាស់ ហើយកាលហ្នឹងភាពការណ៍ដើរកាត់ខ្លាំង ដល់អញ្ជឹងក៏បានទៅគេ ខ្ញុំអត់ជាប់ពាក់ព័ន្ធអីគេទេ ដល់ពេលអ្នកទៅហ្នឹង ដូចខ្ញុំនិយាយអញ្ជឹង ទៅដល់អ្នកភូមិទៅគេស្រាវជ្រាវ បើប្តីយើងទៅមុនហើយនោះ! អញ្ជឹងទាក់ទងគ្នាគេហោសភាពការណ៍ថា ប្រជាជនតាម៉ុក ដឹកយកទៅក្រវាត់ចោលណាៗ ឥឡូវទៅដល់ណាអញ្ជឹងហើយ ចាប់ផ្តើមកម្លាំងខាងរដ្ឋាភិបាលហ្នឹងមកដឹកយកទៅដាក់នៅសៀមរាម ដាក់នៅដំណាក់ស្តេចហ្នឹង ឲ្យនៅសម្រាកនៅហ្នឹងទៅ ហើយប្តីៗមកវិញ គេឲ្យនាំកម្លាំងមកវិញ ។

ថន: ប្តីដែលថាទៅចុះចូលហ្នឹង?

ចន្ទា: ប៉ាស! ប្តីដែលចុះចូលហ្នឹងនាំកម្លាំងមកចូលវិញ មកចូលដល់ភូមិអញ្ជឹងទៅក៏ចាប់ផ្តើមត្រូវរុករានហ្នឹង ក៏នាំគ្នាមកទាំងផ្ទាំង ។

ថន: កម្លាំងរដ្ឋាភិបាលហ្នឹង?

ចន្ទា: ប៉ាស! នាំគ្នាមកទាំងផ្ទាំងនៅហ្នឹងទៅ ដែលពួកអ្នកកាំទ្រ តុមុខមួយក្តាប់តូចហ្នឹង គេរត់ឡើងទៅទៀតទៅ តែអត់ទាន់ឈប់វៃគ្នាទេណា ។

ថន: បាទ!

ចន្ទា: ប៉ាស! នៅវៃគ្នាបន្តពីរបីខែទៀត ។

ថន: ឆ្នាំ៧៨ហ្នឹង?

ចន្ទា: ប៉ាស!

ថន: ហើយតាម៉ុក រត់ទៅខាងនោះវិញទៅ?

ចន្ទា: តាម៉ុក រត់ទៅខាងនោះ ទាល់តែអស់ប្រកមែនទែនហ្នឹង ដោយសារតែកម្លាំងខាងក្រោមវាបែកគ្នាអស់ហ្នឹង ។

ថន: ចុះប្តីមីងនៅទាល់តែសមា?

ចន្ទា: ប្តីខ្ញុំនៅខាងនេះ សមាហរណកម្មមុនគេ គ្រាន់តែកម្លាំង៤០ នាក់ ត្រឡប់មកវិញជួបគ្នាចាប់គ្នារហូតមក ។

ថន: បាទ! ខាងណាអ្នកដឹកនាំៗ ចូលមកមីង?

ចន្ទា: កាលហ្នឹងអត់មានកងពលទេ ត្រឹមតាអេង លាង នេះគាត់ដឹកនាំ ។

ថនៈ កាត់សព្វថ្ងៃកាត់ធ្វើអីវិញ?
 ចន្ទៈ ពីមុនមកដាច់ខ្លួនហើយកាត់ធ្វើប្រធានកងពលដែរ ឥឡូវកាត់និវត្តន៍ហើយ កាត់ធ្វើភូមិភាគឥឡូវ
 ថនៈ បាទៗ! ចុះម៉ឺនមកនៅហ្នឹងឆ្នាំប៉ុន្មាន មកដល់ភូមិនេះ?
 ចន្ទៈ ភ្លាមៗ ហ្នឹងឆ្នាំ៧៨ហ្នឹងដែរ ។
 ថនៈ ៧៨ហ្នឹង ។ នៅពីអន្លង់វែងហ្នឹង មកទំនប់ដាច់នេះ?
 ចន្ទៈ នេះ! គ្រឹមអូរស្វាយ ។
 ថនៈ បាទ! ម៉ឺនពេលម៉ឺននៅជាមួយខ្មែរក្រហមមានដែលទៅដល់ជិតជើងភ្នំប្រាសាទព្រះវិហារទេម៉ឺន
 មួយជួរហ្នឹង?
 ចន្ទៈ អត់ដែលទេ ។
 ថនៈ ចុះប៉ុន្តែម៉ឺនមានដែលធ្លាប់ទៅឈរជើងនៅនោះទេ?
 ចន្ទៈ កាលពីហ្នឹងដូចខ្ញុំនិយាយអញ្ចឹង ឈរជើងវែងប្រាសាទព្រះវិហារអីហ្នឹងកាត់ហើយ ។
 ថនៈ ប៉ុន្តែម៉ឺន?
 ចន្ទៈ ប៉ាស! វែងឈ្នះលើកទីមួយអីពួកកាត់ហើយវែង ។
 ថនៈ បាទ! កាត់នៅជាមួយកងពលតាហៀន ហ្នឹងដែរ?
 ចន្ទៈ កាលហ្នឹងខ្ញុំអត់សូវយល់ទេ អាកងពល កងទ័ពខ្ញុំអត់សូវយល់ទេ ។ តែគ្រាន់តែដឹងថាកម្លាំង
 កងពលលែងដាច់ពីគ្នាហើយ កាលហ្នឹងគ្រាន់តែដាច់លែកពីគ្នា ប៉ុន្តែទៅប្រយុទ្ធមួយដងៗ គេបូក
 បញ្ជូនគ្នាហើយកម្លាំងវាតិច ។
 ថនៈ អញ្ចឹងសមាហរណកម្មហើយហ្នឹង ម៉ឺននៅក្នុងភូមិហ្នឹងតែម្តង?
 ចន្ទៈ នៅហ្នឹងជាស្វ័យប្រវត្តិ ។
 ថនៈ បាទ! ចាប់ពី៧៨មក?
 ចន្ទៈ ប៉ាស!
 ថនៈ ម៉ឺនឆ្លងកាត់របបខ្មែរក្រហម ហើយរហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ននេះ ម៉ឺនគិតថាវាខុសគ្នាយ៉ាងម៉េចដែរ
 ម៉ឺន ខ្លាហរណ៍ថា ប្រសិនជាម៉ឺនមិនបានចូលរួមជាមួយបដិវត្តន៍ ជីវិតម៉ឺនយ៉ាងម៉េច ហើយ
 ពេលបានចូលបដិវត្តន៍ហើយយ៉ាងម៉េចដែរ?
 ចន្ទៈ ដូចជាៗ កាលហ្នឹងអត់សូវចេះគិតអីទេ តែរស់នៅបើសិនជារស់នៅអត់មានអីទូលំទូលាយ
 ដូចសព្វថ្ងៃទេមើលទៅ ។ ព្រោះកាលហ្នឹងយើងរស់នៅមានគេតាមគ្រប់ក្រុងយើងរហូត មិន
 មានសេរីដូចយើងឥឡូវផង ។

ថនៈ បាទ! ប៉ុន្តែទាហរណ៍ថា ប្រសិនបើអត់មានរបបតស៊ូហ្នឹងទេ យើងរស់នៅក្នុងស្រុកភូមិវាខុស ប្លែកគ្នាយ៉ាងម៉េចដែរ ដូចជាមិនបានមកស្រុកគេ?

ចន្ទៈ មិនដឹងម៉េចវិញ ប្រសិនបើអ្នករស់នៅខាងក្នុងតែម្តងអត់បានតស៊ូក្នុងរបបហ្នឹង អ្នកនោះខ្ញុំថា អត់ដឹងៗថាអាការតស៊ូហ្នឹងមានម៉េច អញ្ជឹងបានជាខ្ញុំចេះនិយាយថា ការតស៊ូកាលហ្នឹងមិនមែន គាំទ្រចិត្តខ្លួនឯងជាអ្នកតស៊ូទេ តែមិនដឹងម៉េចដំណើរគេចេះតែមក គេឲ្យមកៗ គេឲ្យទៅៗ អញ្ជឹង ទៅ ទៅក្រោមគេយើងនៅក្រោមទិវាទរបស់គេ ប្រសិនបើដឹងសភាពការណ៍វាគឺតែតែយ៉ាង ហ្នឹង មកនៅក្នុងព្រៃពិបាកវេទនាយ៉ាងហ្នឹងមិនមកទេតាមមើល ហើយដូះនៅជិតបង្កើយហ្នឹង ដូះខ្ញុំអត់ហានទៅទេ ដោយសារអី? ដោយសារតែវាមនោគមន៍វាគ្របដណ្តប់យើងអត់ដឹង អញ្ជឹងខ្ញុំអារស្ម័យនៅអាតស៊ូបើសិនជា និយាយទៅខ្ញុំតស៊ូមួយជីវិតខ្ញុំលំបាកតែប៉ុន្តែឆ្នាំដែរនៅក្នុង ព្រៃក្នុងឆ្នាំ៧៧ហ្នឹងទេ ហើយក្រោយមកទៀតគឺតែតែបំផុតអាចរចាអ៊ុន តាក់ ហើយហ្នឹងទេ លំបាករយៈពេល២ឆ្នាំ ។ ហ្នឹងដែលនៅហ្នឹង២ឆ្នាំហ្នឹងអស់មានរបបដុតដុតអីហើយ យើងៗ ប្រជាជនហ្នឹងយើងធ្វើស្រែធ្វើចម្ការហូបខ្លួនឯង យើងចុះមកនៅដីយើងវិញហើយ អញ្ជឹងមានដី ទួលទួលាយយើង តែពេលនោះយើងអត់មានគោអត់មានទេះអីទេ យើងធ្វើបានប៉ុណ្ណាយើង ហូបប៉ុណ្ណឹង អញ្ជឹងធម្មតាទេធ្លាប់ហូបអង្ករស្រាប់ ដល់មកធ្វើខ្លួនឯងវាពិបាកបន្តិចហើយ ម្យ៉ាង ប្តីយើងអត់នៅទៀត ពិបាកវេទនាចុងក្រោយមុនសមាហរណកម្មហ្នឹង ២ឆ្នាំហ្នឹងខ្លាំងដែរ ខ្លាំង បើទំហំនៃការតស៊ូហ្នឹងអស់ទឹកចិត្តរលីងហើយ ចំពោះខ្ញុំអត់មានទឹកចិត្តអីតស៊ូអីទៀតទេ ក៏ប៉ុន្តែ មិនដឹងទៅប្រកណ្តាច ចេះតែធ្វើទៅប្រសិនបើមានផ្លូវថា ទៅៗ ស្រុកកំណើតគេឲ្យទៅទៅបាក់ ហើយ ប៉ុន្តែអាហ្នឹងមិនមែនចំពោះតែខ្ញុំទេទូទៅដែលជ្រុលខ្លួនៗ ហើយទៅមុខមិនរួចទៅក្រោយ មិនរួចចេះតែទ្រាំនៅអញ្ជឹងទៅ ។

ថនៈ ហ្នឹងគិតថាអស់អីហើយ?

ចន្ទៈ ថាស! អស់អីហើយ ។

ថនៈ បាទ! សព្វថ្ងៃកូនប៉ុន្មាននាក់មីន?

ចន្ទៈ ខ្ញុំមានកូនបីនាក់ ។

ថនៈ ប្រុសប៉ុន្មាន ស្រីប៉ុន្មានមីន?

ចន្ទៈ ប្រុស ២នាក់ ស្រី១នាក់ មិញហ្នឹង?

ថនៈ ខ្ញុំដូចជាអស់អីចង់បន្ថែមដែរ បើមិនមានអីចង់បន្ថែមមីនអាចនិយាយបាន ។

ចន្ទៈ ខ្ញុំដូចអត់មានអីដែរ ។

៦៖ បាទ! អញ្ជើញអរគុណម៉ែងច្រើន ។

«ចប់»